

Rapport

Datum: 11 februari 2005
Rapportnummer: 2005/039

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant:

- onvoldoende onderzoek hebben verricht naar de toedracht van de dood van haar zoon op 8 mei 2002;

haar te laat hebben ingelicht over de dood van haar zoon;

in het gesprek dat zij op 9 mei 2002 met hen had, zich zeer tactloos hebben opgesteld en geen medeleven met haar hebben betoond;

allerlei onterechte beschuldigingen over haar zoon hebben geuit (onder meer dat hij verboden wapens bezat en een rechts-extremist was):

op 8 mei 2002 de woning van haar zoon hebben doorzocht;

haar op 9 mei 2002 een afstandsverklaring hebben laten tekenen terzake de in beslag genomen wapens, terwijl zij op dat moment zeer emotioneel was en de wapens legaal bleken te zijn.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeksters zoon is in de nacht van 8 mei 2002 door een aanrijding met een trein om het leven gekomen. Verzoekster is diezelfde middag van het overlijden van haar zoon in kennis gesteld. Volgens het rapport van de unit Forensische Technische Ondersteuning (FTO) van de regiopolitie Midden- en West-Brabant en de bevindingen van de GGD-arts, gaven de feiten en omstandigheden van het geval uiteindelijk geen aanleiding te veronderstellen dat er sprake was geweest van een misdrijf. Ook verder onderzoek van de politie Midden- en West-Brabant bracht geen duidelijkheid over de toedracht van de aanrijding. De politie hield het er uiteindelijk op dat er òf sprake was geweest van een noodlottig ongeval òf van zelfmoord. Verzoekster kon zich hiermee echter niet verenigen en gaf aan ervan overtuigd te zijn dat haar zoon geen zelfmoord had gepleegd maar mogelijk het slachtoffer was geworden van een misdrijf. Verzoekster gaf dan ook aan niet tevreden te zijn over het verrichte politieonderzoek en het overige politieoptreden, naar aanleiding waarvan zij een aantal klachten indiende.

I. Ten aanzien van het opsporingsonderzoek

1. Verzoekster klaagt er in de eerste plaats over dat ambtenaren van het politiekorps Midden- en West-Brabant onvoldoende onderzoek hebben verricht naar de toedracht van

het ongeval met een goederentrein op 8 mei 2002, als gevolg waarvan haar zoon is overleden. Verzoekster is van oordeel dat indien de politie beter onderzoek zou hebben verricht, meer duidelijkheid verkregen had kunnen worden over de vraag of haar zoon wellicht het slachtoffer van een misdrijf was geworden.

2. De korpsbeheerder liet in reactie op deze klacht weten de klacht niet gegrond te achten. Het onderzoek naar de dood van de heer Sx had op zorgvuldige wijze en conform de richtlijnen plaatsgevonden. De politie had verschillende onderzoekshandelingen verricht. Zo was door twee medewerkers van de FTO op de plaats van het ongeval een sporenonderzoek verricht. Vervolgens had in het bijzijn van deze medewerkers de schouw van het lichaam door een GGD-arts plaatsgevonden. Zowel op de plaats van het ongeval als op het lichaam van de overledene waren geen sporen aangetroffen die duiden op een gepleegd misdrijf. Verder was de machinist van de goederentrein gehoord maar hij had aangegeven niets van de aanrijding te hebben gemerkt. Er waren geen getuigen bekend geworden die de aanrijding hadden zien gebeuren. Ook in de woning van het slachtoffer waren geen aanwijzingen gevonden die wezen in de richting van een misdrijf.

3. Daarnaast uitdrukkelijk gevraagd liet de korpsbeheerder de Nationale ombudsman in een nadere reactie nog weten dat geen onderzoek naar het ter plaatse aangetroffen braaksel en bloed was verricht. Het onderzoek dat aan de fiets en in de directe omgeving daarvan had plaatsgevonden, had niets opgeleverd. Verder was er geen buurtonderzoek verricht. In de media was geen oproep geplaatst aan eventuele getuigen om zich te melden. De korpsbeheerder liet verder weten dat de plaats waar het braaksel was aangetroffen ten opzichte van de positie van de fiets, paste bij het beeld van het eventueel onwel worden van het slachtoffer. Daarbij had het slachtoffer zeer waarschijnlijk, vooroverhangend vanaf het perron, overgegeven op het spoor en zijn fototas verloren die vervolgens is gegrepen door een passerende goederentrein. Hierbij paste ook de plaats en de positie van het aantreffen van het slachtoffer, namelijk rechts naast de spoorrails tegen de perronmuur. Hieruit was in ieder geval duidelijk geworden dat het slachtoffer niet recht voor de trein of midden op de spoorrails, onder de trein was gekomen. Uit ervaring wisten de betreffende medewerkers van de FTO namelijk dat in een dergelijke situatie, het lichaam van het slachtoffer verder uiteen gereten en verder vermorzeld zou zijn, dan hier het geval was. Bovendien zou in dat geval de plaats van aantreffen van de (schouder)fototas, rechts naast het spoor bij het braaksel, niet te verklaren zijn geweest. Deze zou dan ergens in de buurt van of nog aan het slachtoffer, beschadigd zijn aangetroffen, hetgeen hier duidelijk niet het geval was.

4. Betrokken ambtenaar H. heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaard dat hij zich herinnerde dat de heer G., die zei de heer Sx te kennen, op 8 mei 2002 in eerste instantie tegenover hem had verklaard dat de heer Sx nogal onder de indruk was van de moord op Pim Fortuyn en daarvan zelfs depressief was geworden. Later was de heer G. hierop teruggekomen en had hij aangegeven dat hij dit nooit had gezegd. Verder gaf H. aan dat uit politieonderzoek was gebleken dat op het station West wel

camera's hingen maar dat die niet werkten. In de buurt van het station was verder geen buurtonderzoek verricht; in de buurt van de woning van het slachtoffer wel. Dit laatste had echter niets opgeleverd. Noch degene die het slachtoffer had gevonden, noch de machinist konden verder iets vertellen over de toedracht van het ongeval. In de media was geen oproep gedaan aan getuigen om zich te melden aangezien het Brabants Dagblad weigerde daaraan mee te werken. De FTO had op een gegeven moment geconcludeerd dat zij geen aanleiding had gevonden om aan te nemen dat er sprake was geweest van een misdrijf. Verder had hij nog een mogelijke aanwijzing van de advocaat van verzoekster nagetrokken, maar ook dit had niets opgeleverd. Uit het politieonderzoek was dus niet duidelijk geworden hoe de heer Sx de laatste uren van zijn leven had doorgebracht.

5. Betrokken ambtenaar Sp. verklaarde op dit punt dat in de woning van de heer Sx is gezocht naar aanwijzingen voor wat er gebeurd kon zijn. In de woning werd echter geen afscheidsbrief aangetroffen noch sporen die wezen op een vechtpartij. Het onderzoek naar de toedracht van het ongeval heeft een paar dagen geduurd. Daarbij is de plaats delict door de FTO onderzocht op sporen. Ook was het braaksel door de recherche onderzocht. Verder bleken de videocamera's op het station niet te werken. Volgens Sp. zijn ook enkele bewoners uit de straat van het slachtoffer ondervraagd, maar ook dit leverde niets op. Ook de schouwarts had aangegeven dat hij geen aanwijzingen had gevonden die wezen op een delict. Op het moment dat er geen andere aanknopingspunten meer waren, werd het onderzoek gesloten.

6. In dit geval diende de politie een gedegen onderzoek in te stellen naar de oorzaak van de aanrijding met in beginsel gebruikmaking van de middelen die hadden kunnen leiden tot duidelijkheid over de toedracht. Hierbij staat het de politie in beginsel vrij te bepalen welke middelen zij hiervoor inzet. Slechts in het geval de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van het gebruik van een bepaald middel, is het nalaten hiervan als onjuist te kwalificeren.

7. De door de politie verrichte opsporingshandelingen zijn vastgelegd in het proces-verbaal betreffende een niet natuurlijke dood van politieambtenaren Mo. en Sc. van 8 mei 2002 (zie Bevindingen onder Standpunt korpsbeheerder, onder 2.8.). Zij hebben als medewerkers van de FTO een technisch onderzoek verricht. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is verder gebleken dat de politieambtenaren L. en Ka., die direct na het ongeval ter plaatse zijn gekomen, op 8 mei 2002 om 07:25 uur in het bedrijfsprocessensysteem (BPS) van de regiopolitie hebben gemuteerd dat zij ter plaatse de man hadden gehoord die het slachtoffer had gevonden en de hulpdiensten had gebeld. Hij kon hen echter niets vertellen over de toedracht van het ongeval. Verder was onderzocht welke trein bij het ongeval betrokken was geweest. De machinist van deze trein gaf echter aan niets van de aanrijding te hebben gemerkt en/of gezien. Politieambtenaren Sp., Jx en H. hebben deze mutatie later aangevuld met hun bevindingen terzake de doorzoeking van de woning van het slachtoffer. Ook hebben zij in de mutatie vastgelegd dat hen uit onderzoek duidelijk was geworden dat de videocamera's

die op het treinstation West hingen, niet werkten en er dus geen opnamen van het ongeval waren gemaakt. Verder hadden zij informatie ingewonnen bij de huisarts van de heer Sx. De schouwarts had geconcludeerd dat hij op het lichaam van het slachtoffer geen aanwijzingen had gevonden die wezen op een delict. Ook de FTO was tot die conclusie gekomen. De conclusie van het politieonderzoek luidde uiteindelijk dan ook dat uit het onderzoek geen feiten of omstandigheden bekend waren geworden, die enig strafbaar feit, voorafgaande aan de dood, zouden doen vermoeden.

8. Uit het dossier is verder naar voren gekomen dat de politie ook de door verzoekster aangeleverde informatie heeft betrokken bij haar onderzoek (zie Bevindingen, Standpunt korpsbeheerder, onder 2.6.). Zo heeft de politie gesproken met de eigenaar van de auto welke op de avond voorafgaand aan het overlijden van de heer Sx in zijn straat stond geparkeerd. De overige door verzoekster aangedragen informatie vormde voor de politie geen aanleiding om nader onderzoek te verrichten.

9. Alles overziend, komt de Nationale ombudsman tot het oordeel dat de politie in dit geval alle noodzakelijke en relevante stappen heeft ondernomen om te trachten aanwijzingen te vinden over de toedracht van het ongeval. Met de korpsbeheerder is de Nationale ombudsman van oordeel dat het politieonderzoek uiteindelijk geen reële aanknopingspunten heeft opgeleverd om te veronderstellen dat de zoon van verzoekster het slachtoffer is geworden van een misdrijf. Het feit dat het politieonderzoek geen volledige helderheid heeft kunnen geven over de tragische wijze waarop de zoon van verzoekster om het leven is gekomen, betekent dat verzoekster van de politie geen bevestiging heeft gekregen van haar visie op de doodsoorzaak van haar zoon. Het is begrijpelijk dat dit het verdriet van verzoekster wellicht heeft vergroot. Dit vormt echter geen reden om in dit geval te concluderen dat de politie Midden- en West-Brabant bij haar onderzoek naar de toedracht van het ongeval tekort is geschoten en onredelijk zou hebben gehandeld.

De onderzochte gedraging is dan ook behoorlijk.

Overweging ten overvloede

De Nationale ombudsman overweegt ten overvloede het volgende.

Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman hebben enkele betrokken politieambtenaren naar voren gebracht dat enkele buurtbewoners van de heer Sx zouden zijn ondervraagd. Deze gesprekken zijn echter op geen enkele wijze schriftelijk vastgelegd. Dit is niet juist. Worden er onderzoekshandelingen verricht dan dienen deze deugdelijk te worden vastgelegd. Dat de politieambtenaren hierover niets schriftelijk hebben vastgelegd klemt temeer nu door deze omissie niet meer is te achterhalen welke politieambtenaar op welke dag contact heeft gehad met welke buurtbewoner en wat die buurtbewoner precies heeft gezegd.

II. Ten aanzien van het tijdstip van inlichten van verzoekster

1. De zoon van verzoekster werd om omstreeks 05:45 uur dood aangetroffen bij het treinstation West te Tilburg. Om omstreeks 10:30 uur werd zijn identiteit vastgesteld. Het bericht van zijn overlijden werd op 9 mei 2002 om ongeveer 15:30 uur meegedeeld aan verzoekster door twee ambtenaren van het regionale politiekorps Zeeland. Tussen het tijdstip waarop verzoeksters zoon werd aangetroffen en het tijdstip van de berichtgeving aan verzoekster lag derhalve een periode van bijna tien uur.

2. De vraag die verzoekster heeft is waarom het in dit geval bijna tien uur heeft geduurd voordat zij is geïnformeerd over het overlijden van haar zoon. In de reactie van de korpsbeheerder en de verklaringen van de betrokken ambtenaren worden voor het lange tijdsverloop de volgende oorzaken aangedragen:

de identiteit van het slachtoffer diende eerst met zekerheid te worden vastgesteld;

vervolgens vond er via diverse gemeenten een zoektocht naar familieleden plaats;

waarbij de politie afhankelijk was van de snelheid waarmee de diverse gemeenten informatie verstrekten.

3. De Nationale ombudsman stelt voorop dat in het geval de politie te maken krijgt met een overlijdensgeval als het onderhavige, het de taak is van de politie de nabestaanden zo spoedig mogelijk te informeren. Daarbij dient vanzelfsprekend eerst zekerheid te bestaan omtrent de identiteit van de betrokkene.

4. Met betrekking tot de vaststelling van de identiteit van het slachtoffer hebben meerdere ambtenaren van het politiekorps verklaard dat deze niet kon worden vastgesteld aan de hand van de bij/op het slachtoffer aangetroffen identiteitspapieren aangezien het hoofd van het slachtoffer gedeeltelijk was weggeslagen waardoor een vergelijking met het gezicht op de pasfoto niet meer mogelijk was. Om die reden is eerst naar vingerafdrukken in de woning van het slachtoffer gezocht. Pas nadat duidelijk was geworden dat de in de woning van de heer Sx aangetroffen vingerafdrukken volledig overeen bleken te komen met de vingerafdrukken van het slachtoffer, bestond volstrekte zekerheid over de identiteit van de verongelukte man. Vervolgens volgde de zoektocht naar de nabestaanden. In dit geval heeft de korpsbeheerder aangegeven dat een politieambtenaar op 8 mei 2002 eerst telefonisch contact heeft opgenomen met de gemeente Tilburg. Van deze gemeente Tilburg heeft men de namen van de ouders van het slachtoffer te horen gekregen. Vervolgens is telefonisch informatie ingewonnen bij de gemeente Leeuwarden. Bij deze gelegenheid werd meegedeeld dat de moeder van het slachtoffer in Middelburg woonde. Bij de gemeente Middelburg is vervolgens geïnformeerd naar het adres van verzoekster. Het heeft steeds enige tijd geduurd alvorens de benodigde informatie van de diverse gemeenten werd verkregen aangezien deze informatie handmatig moest worden

opgezocht, aldus de korpsbeheerder. De uitkomst van deze zoektocht was uiteindelijk dat de berichtgeving, gelet op de woonplaats van verzoekster, diende te worden opgedragen aan de collega's uit Middelburg. Om 15:15 uur is hen telefonisch verzocht verzoekster in kennis te stellen van het overlijden van haar zoon.

5. De Nationale ombudsman acht het juist dat de politie eerst absolute zekerheid wenste te verkrijgen over de identiteit van het slachtoffer en hiertoe in de woning van het slachtoffer heeft gezocht naar vingerafdrukken. Met dergelijk onderzoek is altijd enige tijd gemoeid. In dit geval is de duur van dit onderzoek niet onredelijk lang geweest. Met betrekking tot het tijdsverloop tussen de vaststelling van de identiteit van het slachtoffer en de berichtgeving aan verzoekster kan worden geconcludeerd dat deze berichtgeving niet eerder had kunnen plaatsvinden. Het onderzoek naar de vraag wie de nabestaanden van het slachtoffer waren moest zorgvuldig verlopen en had niet sneller gekund. De berichtgeving aan verzoekster heeft vertraging opgelopen doordat de politie afhankelijk was van de informatieverstrekking van de zijde van de diverse gemeenten waarbij gegevens soms handmatig moesten worden opgezocht. Hierdoor was er sprake van overmacht aan de zijde van de berichtgever, in dit geval de politie, die haar niet kan worden aangerekend.

De onderzochte gedraging is dan ook behoorlijk.

III. Ten aanzien van het gesprek op 9 mei 2002

1. Twee ambtenaren van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant, de heren Sp. en C., hebben op 9 mei 2002 een gesprek gevoerd met verzoekster. Mevrouw Hx, een vriendin van verzoekster, was eveneens bij dit gesprek aanwezig. Verzoekster klaagt erover dat de politieambtenaren zich in dit gesprek weinig tactvol hebben opgesteld en geen medeleven jegens haar hebben getoond.

2. De korpsbeheerder liet in reactie op deze klacht weten dat de twee betrokken ambtenaren de indruk hadden dat zij juist een goed gesprek met verzoekster hadden gehad. Ook verzoekster zelf zou tegen hen hebben gezegd dat zij het een fijn gesprek had gevonden. Verder gaf de korpsbeheerder aan dat beide medewerkers de cursus Slachtofferhulp hadden gevolgd en bij hun collega's als sociaal bewogen bekend stonden.

3. Betrokken ambtenaar Sp. heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaard dat het gesprek met verzoekster goed was verlopen. Na afloop van het gesprek had verzoekster hem medegedeeld dat zij het een fijn gesprek had gevonden en dat de politieambtenaren haar goed hadden geholpen. Verzoekster zou wel hebben aangegeven dat zij twijfels had over de toedracht van het ongeval. Volgens haar had haar zoon geen zelfmoord gepleegd. Sp. gaf tot slot aan verbijsterd te zijn over het verwijt van verzoekster dat hij zich tijdens het gesprek tactloos zou hebben opgesteld.

4. Betrokken ambtenaar C. liet weten dat hem tijdens het gesprek met verzoekster op 9 mei 2002 was opgevallen dat verzoekster een heel eigen visie had op hetgeen volgens haar was gebeurd. C. had de indruk dat verzoekster alleen wilde horen dat er sprake was geweest van een misdrijf. Daar was verzoekster niet vanaf te brengen, aldus C. Zij kon niet geloven dat haar zoon zelfmoord zou hebben gepleegd. C. en zijn collega hebben duidelijk aangegeven dat zij niet wisten wat er was gebeurd en dat zij ervan uitgingen dat er sprake was geweest van een ongeluk. C. wist zich verder nog te herinneren dat verzoekster hen na afloop van het gesprek had bedankt voor het fijne gesprek.

5. Getuige Hx verklaarde dat de betrokken agenten zich tijdens het gesprek op 9 mei 2002 totaal niet meelevend hadden opgesteld. Daarnaast uitdrukkelijk gevraagd gaf zij te kennen dat de politieambtenaren verzoekster niet hadden gecondoleerd met het verlies van haar zoon. De ambtenaren waren direct op de feiten ingegaan. Hx had de agenten niet aardig, maar juist zakelijk gevonden. De agenten zouden verder hebben gezegd dat de heer Sx zelfmoord had gepleegd. Mevrouw Hx merkte verder op dat verzoekster, hoewel zij dit tijdens het gesprek niet had getoond, 'lamgeslagen' was door het overlijden van haar zoon. Verzoekster had tijdens het gesprek duidelijk aangegeven dat zij ervan was overtuigd dat haar zoon geen zelfmoord had gepleegd. Hx en verzoekster waren na afloop van het gesprek zeer teleurgesteld over de wijze waarop het gesprek was verlopen.

6. Het is een vereiste van correcte bejegening dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit betekent onder meer dat bestuursorganen handelingen achterwege moeten laten die in strijd zijn met datgene wat in het algemeen als onfatsoenlijk wordt ervaren.

7. Met betrekking tot het verloop van het gesprek op 9 mei 2002 lopen de lezingen uiteen. De Nationale ombudsman overweegt hierbij dat de wijze waarop iemand de gedraging van een ander ervaart, bij uitsluiting subjectief is en derhalve ook moeilijk toetsbaar. Wanneer de verklaringen van alle betrokkenen in onderling verband en samenhang worden gezien, hecht de Nationale ombudsman echter meer betekenis aan de lezing van de betrokken ambtenaren dan aan de lezing van verzoekster en getuige Hx. Hierbij is van belang dat de Nationale ombudsman het voorstelbaar acht dat verzoekster de opstelling van de betrokken ambtenaren als tactloos en weinig meelevend heeft ervaren omdat zij er zo stellig van overtuigd was dat haar zoon door een misdrijf om het leven was gekomen en teleurgesteld was dat dit niet naar voren was gekomen uit het onderzoek. Bovendien acht de Nationale ombudsman het niet uitgesloten dat de ervaring van verzoekster mede is ingegeven door het feit dat de ambtenaren haar reeds tijdens het gesprek op 9 mei 2002 een afstandsverklaring hebben laten ondertekenen terzake de in de woning van haar zoon aangetroffen wapens (die achteraf legaal bleken te zijn) en haar overtuiging dat informatie werd achtergehouden dan wel onjuiste informatie werd verstrekt. Gelet hierop acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat de beide politieambtenaren zich tijdens het gesprek niet correct hebben opgesteld.

De onderzochte gedraging is dan ook behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het uiten van beschuldigingen

1. Ook klaagt verzoekster erover dat politieambtenaren hebben gezegd dat haar zoon verboden wapens in zijn bezit had en een rechts-extremist was.

De opmerking dat haar zoon een rechts-extremist was.

2. Verzoekster stelt dat betrokken ambtenaar Jo. tijdens het gesprek op 3 juli 2002 tegen haar heeft gezegd dat haar zoon een rechts-extremist was.

3. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder gaf te kennen dat betrokken ambtenaar Jo. ontkent een dergelijke uitlating richting verzoekster te hebben gemaakt. Hij zou slechts hebben voorgelezen wat in de mutaties en de processen-verbaal stond vermeld.

4. Betrokken ambtenaar Jo. heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaard dat hij niet heeft gezegd dat de zoon van verzoekster een rechts-extremist was. Jo. gaf aan dat hij zoiets überhaupt nooit zou doen. Hij heeft slechts voorgelezen wat in de mutaties stond vermeld en heeft zich daarbij onthouden van het geven van zijn eigen mening. Volgens hem is hij altijd bijzonder terughoudend in het doen van uitlatingen over de inhoudelijke kant van de zaak en geeft hij daarover nooit zelf een oordeel. Hij kon zich wel herinneren dat de aangetroffen lectuur in de woning van de heer Sx ter sprake was gekomen. Hij had voorgelezen wat daarover in de mutaties stond vermeld, namelijk dat er rechts-extremistisch materiaal was aangetroffen. Daarmee heeft hij niets over de zoon van verzoekster willen zeggen. Het extreem-rechtse sloeg immers slechts op de aangetroffen lectuur en niet op de persoon zelf, aldus Jo.

5. Getuige Hx verklaarde op dit punt dat de heer Jo. tijdens het gesprek voorlas uit de stukken die hij bij zich had en oplas wat op het computerscherm stond vermeld. Als hem een vraag werd gesteld, was het enige wat hij daarop ten antwoord gaf, hetgeen daarover in de mutaties stond vermeld. Jo. had tijdens dit gesprek ook nog de aangetroffen lectuur ter sprake gebracht. Hij had daarover letterlijk gezegd dat de zoon van verzoekster een rechts-extremist was. Hx gaf aan zeker te weten dat dit door de heer Jo. zelf was geconcludeerd en niet op die manier in de stukken stond vermeld.

6. Over hetgeen politieambtenaar Jo. tijdens het gesprek precies over de zoon van verzoekster heeft gezegd, lopen de verklaringen uiteen. Het is thans niet meer te achterhalen wat exact is gezegd. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft echter ook de advocaat van verzoekster de Nationale ombudsman op 15 september 2004 een brief gestuurd waarin hij verwees naar een brief van 17 juli 2002 van hem aan de politie waarin onder meer staat vermeld dat verzoekster de mening was toegedaan dat de heer Jo. haar zoon tijdens het gesprek op 3 juli 2002 had gekenschetst als iemand die

rechts-extremistische sympathieën zou hebben (zie Bevindingen, onder A.8.). In de betreffende brief van 17 juli 2002 merkt de advocaat verder op dat hij zich kon heugen dat de heer Jo. tijdens het gesprek had bevestigd dat rechts-extremistische lectuur was aangetroffen. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman is hiermee vast te komen te staan dat verzoekster de mededelingen van de heer Jo. op dit punt anders heeft verstaan dan haar advocaat. De Nationale ombudsman acht het hierdoor onvoldoende aannemelijk dat de heer Jo. tijdens het gesprek op 3 juli 2002 daadwerkelijk heeft gezegd dat de zoon van verzoekster een rechts-extremist was.

De onderzochte gedraging is dan ook behoorlijk.

Ten aanzien van de klacht dat politieambtenaren hebben beweerd dat de zoon van verzoekster verboden wapens bezat.

7. Verzoekster klaagt er verder over dat twee politieambtenaren tijdens het gesprek op 9 mei 2002 hebben gezegd dat haar zoon verboden wapens bezat.

8. De korpsbeheerder gaf in reactie op de klacht aan dat tijdens de doorzoeking van de woning van de heer Sx twee wapens werden aangetroffen. De politieambtenaren hebben het aantreffen van deze wapens in een mutatie vastgelegd. Zij hebben zich hierbij in feitelijke bewoordingen uitgesproken. Voor zover hem bekend, hebben de betrokken politieambtenaren nooit gezegd dat de zoon van verzoekster verboden wapens in zijn bezit had.

9. Betrokken ambtenaar C. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat, op het moment dat de wapens in beslag werden genomen, het niet duidelijk was of het hierbij om verboden wapens ging. Dit was tijdens het gesprek op 9 mei 2002 ook op die manier aan verzoekster meegedeeld. Verder hadden C. en Sp. tegen verzoekster gezegd dat het wat hen betreft sowieso beter was indien de wapens aan het verkeer zouden worden onttrokken. Verzoekster had hiermee ingestemd en vervolgens de afstandsverklaring ondertekend.

10. Ook betrokken ambtenaar Sp. verklaarde tegenover een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman dat hij tijdens het gesprek op 9 mei 2002 duidelijk tegen verzoekster had gezegd dat het hem nog niet duidelijk was of de aangetroffen wapens verboden waren of niet. Het onderzoek daarnaar was op dat moment namelijk nog niet afgerond. Wel gaf hij aan tegen verzoekster te hebben gezegd dat het hem sowieso beter leek indien verzoekster afstand deed van de wapens om daarmee te voorkomen dat de wapens in verkeerde handen zouden vallen.

11. Getuige Hx verklaarde gedurende het onderzoek van de Nationale ombudsman op dit punt dat de politieambtenaren tijdens het gesprek op 9 mei 2002 hadden gezegd dat de aangetroffen wapens illegaal waren om welke reden zij verzoekster verzochten een

verklaring te ondertekenen waarna de wapens konden worden vernietigd. Pas nadat verzoekster deze verklaring had ondertekend, hadden de ambtenaren gezegd dat de wapens 'op het randje waren'.

12. Hoewel de verklaringen van verzoekster, getuige Hx en de beide politieambtenaren uiteenlopen over het feit of de politieambtenaren wel of niet hebben aangegeven dat de aangetroffen wapens illegaal zouden zijn, is wel vast komen te staan dat de beide politieambtenaren verzoekster een afstandsverklaring terzake de wapens hebben laten ondertekenen. De Nationale ombudsman acht het niet uitgesloten dat hierdoor bij verzoekster de indruk is ontstaan dat de politieambtenaren van mening waren dat de wapens illegaal waren. In ieder geval hebben de politieambtenaren hiermee ten minste de suggestie gewekt dat de aangetroffen wapens illegaal waren, terwijl daarover nog onvoldoende informatie voorhanden was.

De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van het binnentreden in en het doorzoeken van de woning

1. Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant op 8 mei 2002 de woning van haar zoon zijn binnengetrepen en hebben doorzocht.

2. In reactie op deze klacht liet de korpsbeheerder weten dat twee politieambtenaren van het team Wilhelminapark en twee ambtenaren van de FTO op 8 mei 2002 de woning van het slachtoffer hebben onderzocht. Het doel van dit onderzoek was het vinden van vingerafdrukken om de identiteit van het slachtoffer vast te kunnen stellen en om te zoeken naar sporen en andere aanwijzingen die zijn dood zouden kunnen verklaren. De officier van justitie te Breda had mondeling toestemming gegeven voor deze doorzoeking. Het betreden van de woning vond op grond van artikel 2 van de Politiewet plaats, aldus de korpsbeheerder. Niet juist is echter geweest dat zonder schriftelijke machtiging is binnengetrepen en van het binnentreden geen verslag is opgemaakt. De korpsbeheerder acht het echter onwaarschijnlijk dat hierdoor de belangen van het slachtoffer zijn geschaad.

3. Het binnentreden van een woning tegen de wil van een bewoner, betekent een inbreuk op het huisrecht, welk recht is neergelegd in artikel 12 van de Grondwet (zie Achtergrond, onder 1.). Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner alleen geoorloofd is in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen. Op grond van artikel 2 van de Politiewet heeft de politie onder meer tot taak hulp te verlenen aan hen die deze behoeven. Voor het verlenen van deze hulp hebben politieambtenaren op grond van artikel 8, tweede lid van de Politiewet toegang tot elke plaats, inclusief woning, voor zover dat redelijkerwijs nodig is (zie Achtergrond, onder 2.). Wanneer ter hulpverlening wordt

binnengetreden, zijn de voorwaarden van toepassing die in de Algemene wet op het binnentreden (Awbi) zijn gesteld (zie Achtergrond, onder 3.). Dit betekent dat op grond van artikel 2, eerste lid van deze wet een schriftelijke machtiging is vereist voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoners. Volgens artikel 2, derde lid is deze schriftelijke machtiging niet vereist, wanneer ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnentreden. Aldus kan de politie alleen in geval van noodsituaties als bedoeld in artikel 2, derde lid Awbi (een ten opzichte van artikel 8, tweede lid van de Politiewet aanvullende eis) van de bevoegdheid tot binnentreden in een woning zonder toestemming en zonder machtiging gebruik maken.

4. In deze zaak staat vast dat de politieambtenaren op 8 mei 2002 niet in het bezit waren van een schriftelijke machtiging om de woning van de heer Sx zonder diens toestemming binnen te treden. Zij waren die dag echter geconfronteerd met een dodelijk ongeval waarbij - gelet op het letsel aan het gezicht - de identiteit van het slachtoffer niet met 100% zekerheid kon worden vastgesteld aan de hand van de bij/op het lichaam aangetroffen identiteitspapieren. Voorts tastte men in het duister omtrent de toedracht van het ongeval. Teneinde zekerheid over de identiteit te verkrijgen en eventuele aanwijzingen te vinden acht de Nationale ombudsman het begrijpelijk dat de politieambtenaren hebben besloten om op grond van de in artikel 2 van de Politiewet neergelegde hulpverleningstaak van de politie de woning te betreden. Met de korpsbeheerder is de Nationale ombudsman echter van mening dat in dit geval voor het binnentreden een schriftelijke machtiging was vereist. Er was immers geen sprake van een noodsituatie die een onmiddellijke toegang tot de woning rechtvaardigde. De korpsbeheerder heeft dan ook terecht geoordeeld dat de politie op dit punt niet juist heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk.

Overweging ten overvloede

In artikel 10 van de Algemene wet op het binnentreden is bepaald dat degene die zonder toestemming van de bewoner in een woning is binnentreden een schriftelijk verslag opmaakt omtrent het binnentreden (zie Achtergrond, onder 3.). In dat verslag moet worden vermeld de wettelijke basis waarop het binnentreden berust en het doel waartoe is binnentreden, de wijze waarop is binnentreden, hetgeen in de woning is verricht of overigens is voorgevallen, het aantal en de hoedanigheid van degenen die hem hebben vergezeld en de voorwerpen die in de woning in beslag zijn genomen.

Zoals de korpsbeheerder terecht heeft opgemerkt is het niet zorgvuldig dat in dit geval is nagelaten een dergelijk verslag op te stellen.

VII. Met betrekking tot het laten ondertekenen van de afstandsverklaring

1. Tijdens de doorzoeking werden in de woning van verzoeksters zoon twee wapens aangetroffen. Aangezien de agenten ter plaatse vermoedden dat het in bezit hebben van deze wapens strafbaar was, werden de wapens in beslag genomen. Twee politieambtenaren lieten verzoekster vervolgens tijdens het gesprek op 9 mei 2002 een afstandsverklaring tekenen. Enige tijd later bleek echter uit onderzoek dat de wapens legaal waren.
2. Verzoekster klaagt er nu over dat de agenten haar op 9 mei 2002 een afstandsverklaring hebben laten tekenen terwijl zij zich op dat moment in een voor haar emotionele situatie bevond en de wapens achteraf legaal bleken te zijn.
3. In reactie op deze klacht gaf de korpsbeheerder aan dat de betreffende politieambtenaren - uit juridisch oogpunt gezien - eerst de uitslag van het onderzoek naar de wapens hadden moeten afwachten en dan vervolgens met verzoekster hadden moeten overleggen over wat er met de wapens moest gebeuren. De betrokken ambtenaren dachten met de gekozen handelwijze echter juist in het belang van verzoekster te hebben gehandeld. Zij wilden verzoekster onnodig leed besparen door de zaak in één keer af te handelen en haar op die manier zo min mogelijk te belasten met allerlei formaliteiten.
4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman benadrukte politieambtenaar Sp. dat hij tijdens het gesprek met verzoekster duidelijk had aangegeven dat het op dat moment nog niet duidelijk was of de wapens verboden waren. Hij had wel tegen verzoekster gezegd dat het hem beter leek indien zij afstand van de wapens deed zodat deze niet in verkeerde handen zouden vallen. Hij meende zich te herinneren dat verzoekster had gezegd dat de wapens niet verboden waren. Zij had echter geen bezwaar gemaakt tegen het ondertekenen van de afstandsverklaring. Hij verbaasde zich er dan ook over dat verzoekster thans aangaf dat zij zich op dat moment geïntimideerd had gevoeld en om die reden tot ondertekening was overgegaan. Hij had in het geheel niet de indruk dat verzoekster hierbij op enigerlei wijze onder druk was gezet.
5. Betrokken ambtenaar C. verklaarde gedurende het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij en zijn collega Sp. op 9 mei 2002 niet wisten of de aangetroffen wapens verboden waren. Zij hadden dit ook op die manier tegen verzoekster gezegd. Daarbij hadden zij aangegeven dat het hen wel beter leek indien de wapens aan het verkeer zouden worden onttrokken. Hij kon zich niet herinneren dat verzoekster had aangegeven het hiermee niet eens te zijn. Wel kon hij zich herinneren dat uit onderzoek later was gebleken dat het geen verboden wapens betrof.
6. Getuige Hx verklaarde tegenover een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman dat de betrokken politieambtenaren tijdens het gesprek duidelijk hadden gezegd dat de aangetroffen wapens illegaal waren om welke reden verzoekster een afstandsverklaring diende te ondertekenen waarna de wapens konden worden vernietigd. Nadat verzoekster de verklaring had ondertekend werd pas gezegd dat de wapens 'op het

nippertje' waren.

7. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politieambtenaren in dit geval meer stil hadden moeten staan bij de mogelijke indruk die het ondertekenen van een afstandsverklaring op dat moment bij verzoekster wekte. De Nationale ombudsman acht het namelijk voorstelbaar dat verzoekster omtrent de status van de wapens heeft vertrouwd op de deskundigheid van de politieambtenaren terzake en uit het verzoek om een afstandsverklaring te tekenen heeft afgeleid dat bij de politie de (naar later bleek ten onterechte) indruk was ontstaan dat haar zoon illegale wapens in zijn bezit had. Indien de politieambtenaren de uitslag van het onderzoek naar de wapens eerst hadden afgewacht, had hierover geen misverstand ontstaan en was hiermee ergernis bij verzoekster voorkomen. De desbetreffende politieambtenaren hebben verzoekster op dit punt niet correct bejegend.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant is

gegrond ten aanzien van:

- het binnentreden en doorzoeken van de woning wegens schending van het huisrecht;
- de beschuldiging van verboden wapenbezit wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving;
- het laten ondertekenen van de afstandsverklaring wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;

niet gegrond ten aanzien van:

- het opsporingsonderzoek naar de toedracht van het ongeval;
- tijdstip van inlichten van verzoekster;
- de opstelling tijdens het gesprek op 9 mei 2002;
- de beschuldiging van rechts-extremisme.

Onderzoek

Op 3 juli 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw S. te Middelburg, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant (de burgemeester van Tilburg), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd drie betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Twee van hen maakten gebruik van deze gelegenheid. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Breda over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd aan de betrokken ambtenaren, twee getuigen en aan de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld. Voorts heeft de advocaat van verzoekster nog een aantal stukken toegestuurd.

Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman liet de korpsbeheerder in reactie op de klacht weten dat één van de klachtonderdelen, namelijk dat politieambtenaren op 8 mei 2002 met de deur in huis waren gevallen met de mededeling dat haar zoon was overleden en zich ook verder in dat gesprek niet meelevend hadden opgesteld, aangemerkt diende te worden als een gedraging van het regionale politiekorps Zeeland omdat twee ambtenaren van dit korps het overlijdensbericht hadden aangezegd. Naar aanleiding van deze informatie werd de klacht geherformuleerd en werd dit klachtonderdeel ter commentaar voorgelegd aan de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland. In reactie hierop liet verzoekster de Nationale ombudsman echter weten dat ambtenaren van het regionale politiekorps Zeeland geen enkel verwijt te maken viel. Haar verwijten hadden betrekking op het optreden van de politie Midden- en West-Brabant om welke reden de Nationale ombudsman het onderzoek naar dit klachtonderdeel op 1 december 2003 heeft beëindigd.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Betrokken ambtenaar H. deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen. Noch de korpsbeheerder noch de overige betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. In de vroege ochtend van 8 mei 2002 kreeg het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant de melding dat er bij het treinstation West te Tilburg een dode man langs de spoorrails was aangetroffen. Twee politieambtenaren gingen vervolgens ter plaatse. Aldaar werden zij aangesproken door een man die het slachtoffer had zien liggen en het alarmnummer 112 had gebeld. Het lichaam van de overleden man was op dat moment reeds afgedekt met een zwart plastic zeil.
2. Om ongeveer 06.30 uur arriveerden twee medewerkers van de afdeling Forensisch Technisch Onderzoek (verder: FTO) van de regiopolitie Midden- en West-Brabant. Zij stelden ter plaatse een onderzoek in. Nadat een hulpofficier van justitie het lichaam had vrijgegeven voor vervoer, werd dit overgebracht naar het mortuarium alwaar de dood werd vastgesteld en een schouw plaatsvond. In de kleding van het slachtoffer trof men onder meer een identiteitsbewijs aan waarop de naam Sx en een adres stond vermeld.
3. Vervolgens betraden enkele politieambtenaren, na daartoe mondelinge toestemming van de officier van justitie te Breda te hebben verkregen, om ongeveer 10.15 uur de woning van de heer Sx. Medewerkers van de FTO maakten daarbij foto's van de toestand in de woning. Verder zochten zij naar vingerafdrukken om aan de hand hiervan met zekerheid de identiteit van het slachtoffer vast te kunnen stellen. De vingerafdrukken die in de woning werden aangetroffen, bleken voor 100% overeen te komen met de vingerafdrukken van het slachtoffer.
4. Om ongeveer 15:15 uur nam een politieambtenaar uit Tilburg telefonisch contact op met de politie te Middelburg met het verzoek het overlijdensbericht over te brengen aan verzoekster, zijnde de moeder van het slachtoffer. In de loop van 8 mei 2002, rond circa 15.30 uur, werd verzoekster door ambtenaren van het politiekorps Zeeland op de hoogte gesteld van de dood van haar zoon.
5. Op 9 mei 2002 hadden verzoekster en haar vriendin, mevrouw Hx, een gesprek met politieambtenaren Sp. en C. op het politiebureau Wilhelminapark te Tilburg. Deze politieambtenaren waren betrokken bij het onderzoek naar de dood van verzoeksters zoon.
6. Op 23 mei 2002 zond de advocaat van verzoekster de politie een faxbericht. Daarin meldde de advocaat onder meer dat op de avond van 7 mei 2002 in de straat van de heer Sx een auto had gestaan met kenteken XX-XX-XX.
7. Op 15 juli 2002 vond op het politiebureau te Tilburg een gesprek plaats tussen verzoekster, haar advocaat, mevrouw Hx en de heer Jo., werkzaam als privacy-functionaris bij de politie Midden- en West-Brabant.
8. Naar aanleiding van het gesprek op 15 juli 2002 zond de advocaat van verzoekster de politie op 17 juli 2002 een brief. In die brief stond onder meer het volgende:

"Cliënte zit nog steeds met een aantal brieven en vragen:

van de heer Jo. werd vernomen dat hij in het aan hem ter beschikking staande dossier geen gegevens heeft aangetroffen, waaruit blijkt dat ter plaatse aangetroffen braaksel is bemonsterd en is toegezonden aan het gerechtelijk laboratorium te Rijswijk. Niettemin heeft cliënte dat wel van de politie vernomen, zodat ik voor alle duidelijkheid de vraag nog maar eens aan u voorleg of er nu wel of geen monster van braaksel voor onderzoek is toegezonden aan het gerechtelijk laboratorium.

cliënte zegt mij dat zij nu inmiddels tenminste vier verschillende lezingen over de plaats waar haar zoon is aangetroffen van de politie heeft vernomen. Meer in het bijzonder zegt zij mij, dat zij van u indertijd heeft vernomen dat haar zoon is aangetroffen tussen de sporen, maar van de heer Jo. werd vernomen dat de heer Sx is aangetroffen tussen de perronrand en het spoor. Vraag is derhalve wat nu de exacte vindplaats is.

(...)

naar cliënte zich heugt van de bespreking met de heer Jo. is haar zoon gekenmerkt als iemand die rechts-extremistische sympathieën zou hebben. Naar ik mij heug heeft de heer Jo. bevestigd dat rechts-extremistische lectuur zou zijn aangetroffen. Gezegd is evenwel niet wat, zodat ik graag zou vernemen of u daar meer details over heeft."

9. Verzoekster kon zich niet verenigen met de wijze waarop de politie de dood van haar zoon had onderzocht, noch met de manier waarop zij op 9 mei 2002 te woord was gestaan. Om die reden diende zij bij brief van 18 augustus 2002 een klacht in bij de korpschef. In die klachtbrief staat onder meer het volgende vermeld:

"De klacht richt zich tegen de hele gang van zaken vanaf het begin rond de dood van mijn zoon Sx op 8 mei 2002 (...).

1. Het hele gebeuren van die dag.
2. De behandeling in zijn totaliteit (niet professioneel)
3. De heren C., Sp., H., Jo.

(...)

5. Verder bewijzen die de politie moet hebben, gezien de uitlatingen van de heer Jo. Hier is nl. sprake van aantasting van eer en goede naam van mijn zoon. Dit neem ik in geen geval en wil dit tot op de bodem uitgezocht hebben. Dit omvat aantekeningen, processen-verbaal en bewijzen."

10. Naar de klacht van verzoekster werd door politieambtenaar V. een onderzoek ingesteld.

11. Op 19 november 2002 zond politieambtenaar H. de advocaat van verzoekster een antwoord op zijn brief van 17 juli 2002. In die brief staat onder meer het volgende:

"Ik wil u voorstellen samen met de familie S. een datum te prikken in de tweede week van januari 2003. (...) Ik zal dan bij de diverse teams het verzoek wegleggen dat collega's die bij het onderzoek betrokken waren die dag aanwezig kunnen zijn om vragen van de familie te beantwoorden. (...)

Ik zal trachten nu reeds een aantal vragen van uw cliënte te beantwoorden.

Het aangetroffen braaksel. Dit is niet veiliggesteld. Dit heeft te maken met het feit dat het ongeval vermoedelijk rond 02.47 uur die dag heeft plaatsgevonden en het stoffelijk overschot pas om 05.49 werd aangetroffen. Het braaksel lag op/tussen grint. Hierdoor was het meeste vocht er gedurende de ligtijd al uitgelekt. Braaksel is voor eventueel DNA onderzoek (identificatie) niet geschikt. Ter plaatse werden wel bloedmonsters veiliggesteld.

De vindplaats van de heer Sx. Deze vraag kan beantwoord worden op de dag in januari. Hierbij zal aanwezig zijn de verbalisant die de ongevalsplaats heeft aangetroffen en omschreven.

Rechts extremisme. In de woning van de heer Sx werden vele knipsels aangetroffen die betrekking hadden op het nazisme. Deze knipsels gezien hebbende duidde dit voor ons op mogelijk rechts extremisme. Er is door ons niets inbeslaggenomen dus van strafbare feiten was geen sprake. In de door ons gestelde mutatie is het extremisme in verband gebracht met de knipsels. Er is geen waardeoordeel gegeven over de heer Sx.

In de woning van de heer Sx werden een luchtdrukpistool en geweer aangetroffen. Gezien het feit dat op dat moment nog geen familie bekend was zijn de wapens inbeslaggenomen om misbruik te voorkomen. De wapens zijn inmiddels vernietigd. Naar ik heb begrepen waren dit geen strafbare wapens.

Contact met vinder van de heer Sx. Hierin is de privacyreglementering van toepassing. Wanneer de vinder dit wil zal hij op de dag in januari aanwezig zijn."

12. De chef van het district Tilburg deed de klacht van verzoekster uiteindelijk per brief van 16 januari 2003 als volgt af:

"Uw klacht betreft samengevat (...) de onderstaande punten:

De opmerkingen in de dossierstukken over rechts-extremistische teksten en lectuur bij uw zoon aangetroffen en de opmerking van de heer Jo. over rechts-extremistische opvattingen van uw zoon. U stelt dat de goede naam van uw zoon is aangetast, dat de politie geen enkel bewijs hiervoor heeft en dat de inhoud van folders en lectuur niet rechts-extremistisch was.

De gehele gang van zaken op de dag van het overlijden van uw zoon.

De omstandigheden waaronder uw zoon is overleden.

Het onderzoek in de woning door de politie, haar bevoegdheden en de inbeslagneming van de wapens.

Uit onderzoek is het volgende gebleken:

1. De opmerkingen in een mutatie zijn gemaakt door een politieman op basis van zijn interpretatie van de folders en lectuur, die hij in de woning van uw zoon heeft gevonden. Hij geeft geen waardeoordeel over uw zoon. Deze opmerkingen hebben ook geen invloed gehad op het verloop van het onderzoek naar de dood van uw zoon.

Ik acht het dan ook niet relevant om een uitspraak te doen over de inhoud van de aangetroffen teksten en lectuur. Ik ben het met u eens dat er geen bewijs is dat uw zoon rechts extreem was. De heer Jo. ontkent dat hij uitspraken over uw zoon heeft gedaan. Hij heeft volgens zijn zeggen alleen voorgelezen wat er in de mutatie stond.

2. De politie wil natuurlijk zekerheid hebben dat de personen aan wie een bericht van overlijden moet worden aangezegd ook de naaste familie is. Zij kan dat niet doen op basis van aangetroffen briefjes. Verificatie bij een gemeente is dan ook gebruikelijk. De inhoud van het overlijdensbericht door de politie Middelburg is niet correct en niet zorgvuldig geweest. U bent niet gehoord door de politie over wie uw zoon was en in wat voor een gemoedstoestand hij verkeerde op de dag van zijn overlijden. De politie is er vanuit gegaan dat de heer G., die zich in eerste instantie als zijn vriend (kennis) heeft opgeworpen voldoende informatie heeft gegeven over uw zoon. Achteraf is dat geen gelukkige keuze gebleken omdat hij zijn verklaring heeft herroepen.

3. Op basis van mij beschikbare informatie stel ik dat er geen redelijk vermoeden is dat uw zoon door een misdrijf om het leven is gebracht. Het onderzoek heeft geen bewijs opgeleverd dat uw zoon om het leven is gebracht door invloed van derden. De scenario's die u in het gesprek met de heer V. hebt aangevoerd lijken mij niet waarschijnlijk. Over de dood van uw zoon zal altijd een mysterie blijven hangen omdat de politie niet onomstotelijk kan vaststellen dat uw zoon door een ongeval om het leven is gekomen.

4. Het onderzoek in de woning was primair gericht op het verkrijgen van vingerafdrukken van uw zoon, secundair op sporen en aanwijzingen verband houdende met zijn overlijden. Zoals u weet zijn er alleen vingerafdrukken van uw zoon gevonden die nodig waren voor zijn identificatie en zijn er geen sporen of aanwijzingen gevonden. Er zijn geen brieven door de politie meegenomen voor onderzoek en ook geen brieven gezien in de woning waaruit zou blijken dat uw zoon werd bedreigd. De twee wapens die zijn meegenomen bleken na onderzoek legaal te zijn. U hebt afstand getekend en de wapens zijn vernietigd. U stelt dat u op het moment van tekenen niet wist dat de wapens legaal waren en dat u

niet getekend had als u dat had geweten. Ik kan u de wapens niet meer terug geven. In het kader van artikel 2 van de Politiewet is de politie in de woning van uw zoon binnentreden. Er is geen machtiging tot binnentreden afgegeven. Wel heeft de officier van justitie mondeling toestemming gegeven. Strikt formeel gezien had vooraf een machtiging tot binnentreden moeten worden opgemaakt en had achteraf een verslag van binnentreden moeten worden opgemaakt voor de bewoner. Bij binnentreden in het kader van artikel 2 van de Politiewet worden deze formaliteiten niet altijd gerespecteerd. Bij het aantreffen van de wapens had de politie eerst contact moeten opnemen met de officier van justitie. Een doorzoeking in de woning is voorbehouden aan de Rechter-Commissaris. Bij zijn verhindering en die van de officier van justitie had gezien het spoedeisende karakter van het onderzoek een hulpofficier van justitie het onderzoek (doorzoeking) in de woning kunnen doen.

Indien er proces-verbaal zou worden opgemaakt voor het wapenbezit dan zou dat kunnen leiden tot vrijspraak. Ondanks dat niet alle handelingen van de politie conform het juridische kader waren, veronderstel ik dat de belangen van uw zoon dan wel van u niet zijn geschaad."

B. Standpunt verzoekster

1. Het standpunt van verzoekster staat samengevat weergegeven onder Klacht.

2. Verder bracht verzoekster in haar brief van 30 juni 2003 aan de Nationale ombudsman nog het volgende naar voren:

" 8 mei '02 is mijn zoon Sx op mysterieuze wijze om het leven gekomen. Vanaf het begin werden wij geconfronteerd met onjuiste berichtgeving (leugens). Het betreft hier het bureau Wilhelminapark te Tilburg. Na telefonisch contact met dit bureau zijn wij 9 mei '02 naar dit bureau gegaan. Op onze vraag wat is er nu precies gebeurd, kregen wij te horen dat het een twijfelgeval was. Door vragen te stellen en de antwoorden die wij daarop kregen, was al snel duidelijk, dat er iets niet klopte. Als er al sprake is van een twijfelgeval, dan moet de politie in elk geval onderzoeken waarom het een twijfelgeval is.

Ook ontbrak het menselijke aspect. Geen medeleven, totaal niets. (...)

De klacht omvat:

Aantasting van eer en goede naam van mijn zoon Sx die zichzelf niet meer verdedigen kan tegen het bureau Wilhelminapark te Tilburg.

De heren Sp. en C., die door leugens en intimidatie mij een stuk laten ondertekenen over zogenaamde verboden wapens (die overigens legaal waren) en nadat er was getekend doodleuk werd gezegd, dat ze legaal waren. Mijn zoon was nl. lid van een schietvereniging. De heer H. die zich opwierp als arts door een diagnose te stellen: Uw

zoon heeft zelfmoord gepleegd om Pim Fortuyn. Dat was op zich al een vreemde uitspraak, daar mijn zoon juist niet gecharmeerd was van de heer Fortuyn en dan verder nog eens de onbeschaamdheid had ons in nov. 19de '02 antwoord te geven op een brief van 17 juli '02. Over traineren gesproken.

In juli een gesprek met de heer Jo. (...) die ons dan de gewenste gegevens zou verstrekken. Deze heer was totaal niet op de hoogte en las alles van een computerscherm. Door weer van onze kant gerichte vragen te stellen, waar hij schijnbaar niet op had gerekend, sprak hij op eigen titel de volgende woorden uit: hij was een rechtsextremist. Wij waren met stomheid geslagen. Ingesloten: de lectuur die bij mijn zoon te vinden was. En als dan een agent een mutatie of een interpretatie geeft, van wat hij meent te zien, zou ik deze agent de raad willen geven, om in het vervolg verder te kijken dan zijn neus lang is. Het enge is, dat dit rechtsextremisme ook in het proces-verbaal staat. Wij vinden dat er in een dossier of proces-verbaal feiten en bewijzen moeten staan en geen mutaties of interpretaties waardoor mijn zoon een etiket opgeplakt krijgt.

(...)

Dan braaksel wat gevonden is en opgestuurd naar Rijswijk. Niets van waar. Wel bloedonderzoek, maar weer niets gevonden. De verschillende plaatsen waar mijn zoon gevonden is. De plaats van zijn fiets? Wel sporen onderzocht, dan weer niet. Reden: daar lopen te veel mensen? En die doodlopende weg dan. De ene leugen stapelde zich op de andere. (...)

2 jan '03: een onderhoud met de heer V. waar wij de bevestiging kregen, dat ze alsnog zoiets als een onderzoek hadden gedaan door een getuige te horen. De namen van de getuigen die ik de heer V. gaf. Geen gehoor.

(...)

In die tussentijd heb ik geregeld contact gehad met de huisarts van mijn zoon. Die heeft uitdrukkelijk gezegd, dat mijn zoon niet depressief was. (...)

Op 8 mei '03 zijn wij naar de plaats geweest waar mijn zoon gevonden is. Om die exacte plaats te weten te komen ben ik via de tel. van de spoorwegpolitie in contact gekomen met de spoorwegbeambte die aanwezig was bij het hele gebeuren. Het eerste wat deze beambte ons mededeelde: dit is geen zelfmoord geweest, en werd aan een duw gedacht. Deze mening waren wij allang toegedaan. Maar als zoiets gezegd wordt door een getuige en als je dan te weten komt waar het lichaam heeft gelegen, de fototas, een laars en fiets met het stuur in tegengestelde richting en het feit dat een trein geen aanzuigende werking heeft maar juist het tegenovergestelde. Dan ontbreekt de logica. Ook het gegeven dat het hoofd van mijn zoon verminkt was en zijn arm en verder alles van kleding en wat in zijn zakken zat, ongeschonden was, dan geeft dit ons te denken.

Daarna contact gezocht met de schouwarts welk gesprek heel nuttig was, te meer ik vroeg welke mensen van de politie erbij aanwezig waren in verband met sturen (beïnvloeden). Hij begreep heel goed wat ik daarmee bedoelde.

Als u nagaat dat 's morgens 9.30 uur de politie al op de hoogte was van mijn woonplaats en ik 's middags 15.20 uur pas op de hoogte werd gesteld nadat er eerst een ordinaire huiszoeking had plaatsgevonden. (...)

De p.c. stond aan want bij thuiskomst had hij nog werk vertelde hij aan een kennis in de straat. Zelfmoord? De getuigen weten wel beter en wij ook. Maar het kwam de politie niet goed uit om de zaak gedegen te onderzoeken.

Dan nog terugkomend op het schouwingsrapport. Daarin is sprake van ongetwijfeld inwendig letsel. Dit wekt bevreemding, daar alles wat mijn zoon in zijn zakken had, in ongeschonden staat bleek te zijn. Alleen zijn bril die hij aan een koordje om zijn hals had, was verbogen en de glazen kapot..."

C. Standpunt korpsbeheerder

1. In reactie op verzoeksters klacht deelde de plaatsvervangend beheerder van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant de Nationale ombudsman per brief van 23 september 2003 onder meer het volgende mee:

"Op mijn verzoek werd door de heer He. plaatsvervangend districtschef van het politiedistrict Tilburg van de Regio politie Midden- en West-Brabant een nader onderzoek ingesteld.

Van dit onderzoek werd door de heer He. een schriftelijke rapportage gemaakt gedateerd 18 september 2003 waarin de door u gestelde vragen worden beantwoord. Hierbij zijn gevoegd twee rapportages van de politiemedewerkers Sp. en H., waarin hun bevindingen worden gerelateerd in het kader van het onderzoek naar het overlijden van de zoon van mevrouw S.

Ik onderschrijf hetgeen in de rapportage van de heer He. is vermeld en verwijs voor de beantwoording van uw vragen korthedshalve naar deze rapportage."

2. Bij zijn reactie zond de plaatsvervangend korpsbeheerder de Nationale ombudsman enkele op de zaak betrekking hebbende stukken toe. Hieronder bevonden zich onder meer de volgende stukken.

2.1. Een afschrift van de brief van de plaatsvervangend chef van het district Zuid, de heer He., van 16 september 2003 aan de korpsleiding. In die brief staat onder meer het volgende vermeld:

"Onvoldoende onderzoek hebben verricht naar de toedracht van de dood van haar zoon op 8 mei 2002

Het slachtoffer werd omstreeks 05.45 uur gevonden door een vroege treinreiziger. Deze man heeft de politie gebeld waarna 6 personeelsleden van de Noodhulp district Tilburg ter plaatse gegaan zijn. Zij hebben de eerste maatregelen genomen die bestonden uit het handhaven van de status quo op de plaats van het ongeval, zoeken naar getuigen en doen stilzetten van het treinverkeer. Vervolgens zijn 2 medewerkers van de unit Forensisch Technisch Onderzoek (FTO) ter plaatse gekomen. Zij hebben een sporenonderzoek ingesteld op de plaats van het ongeval. De chef van dienst politie, een hulpofficier van justitie heeft toestemming gegeven om het lichaam te vervoeren naar het mortuarium van het ziekenhuis voor een schouw door de GGD arts waarbij ook personeel van de unit FTO aanwezig was. Zowel op de plaats van het ongeval als op het lichaam van het slachtoffer zijn geen sporen aangetroffen die naar een gepleegd misdrijf waren te relateren. Er zijn geen getuigen bekend geworden die daadwerkelijk hebben gezien onder welke omstandigheden het slachtoffer op de spoorbaan terecht is gekomen en is overreden door een trein. De machinist van de trein, een goederen trein die omstreeks 02.47 uur het station Tilburg West is gepasseerd, die het slachtoffer zeer waarschijnlijk heeft overreden, heeft niets gemerkt. Tussen 00.30 uur en 05.50 uur rijden er geen personentreinen op het traject Tilburg-Breda v.v.

Het onderzoek naar het vaststellen van de identiteit van het slachtoffer werd na de schouw overgenomen door personeelsleden van team Wilhelminapark. Dit is conform de werkafspraken in het District Tilburg (Noodhulp 1e opvang en team waar feit is gebeurd, werkt zaak verder af). Bij de schouw bleek dat het slachtoffer een identiteitsbewijs bij zich had. Voor het vaststellen van de identiteit zijn vingerafdrukken van het slachtoffer afgenomen. In de woning van het slachtoffer zijn vingerafdrukken veiliggesteld die na onderzoek bleken te zijn van het slachtoffer. Hierdoor werd voor 100% vastgesteld dat het slachtoffer ook daadwerkelijk Sx was. Door een personeelslid van team Wilhelminapark is contact opgenomen met de huisarts van Sx. (...) Hij deelde desgevraagd mede dat de heer Sx voor zover hem bekend niet suïcidaal was. Een kennis (de heer G.) had zich daarover uitgelaten bij een contact met de politie. Bij het zoeken naar vingerafdrukken in de woning werd ook gekeken naar aanwijzingen (o.a. afscheidsbrief) die iets over de gemoedstoestand van het slachtoffer zouden kunnen zeggen. Er werden geen aanwijzingen gevonden. Er werden geen sporen in de woning gevonden relaterend naar een geweldsmisdrijf. Niet is kunnen worden vastgesteld wat het slachtoffer enkele uren voor zijn dood heeft gedaan en waar hij is geweest. Zijn woning ligt op enkele minuten afstand fietsen van het Station West.

De bevindingen van de politiemedewerkers werden aan de officier van justitie te Breda voorgelegd die een verlot tot begraven heeft afgegeven op 8 mei 2002. De dood van Sx wordt aangemerkt als een niet natuurlijk overlijden waarbij niet is kunnen worden vastgesteld dat het een zelfdoding of een noodlottig ongeval was. Er zijn geen sporen

gevonden of concrete aanwijzingen bekend geworden dat er sprake zou kunnen zijn van een misdrijf waarbij het slachtoffer om het leven is gebracht. De heer G., een kennis van het slachtoffer heeft in diverse contacten met de politie een scenario van een moord op Sx geschetst. Mevrouw S. gelooft ook in dit scenario. Er zijn echter geen feiten of omstandigheden die een nader onderzoek naar het scenario (politieke moord door allochtonen) rechtvaardigen. Het onderzoek naar de dood van Sx lijkt zorgvuldig te zijn geweest en er is gewerkt conform de richtlijnen.

Haar te laat hebben ingelicht over de dood van haar zoon

Ambtshalve was bekend dat het slachtoffer alleenstaand was. Omstreeks 10.30 uur is de identiteit voor 100% vastgesteld. Volgens een kennis (de heer G.) had het slachtoffer buiten zijn moeder geen familie. Medewerkers van het team Wilhelminapark hebben er enkele uren over gedaan om de verblijfplaats van de moeder vast te stellen. Daarna hebben zij de politie Middelburg verzocht het bericht aan te zeggen bij mevrouw S. Omstreeks 17.30 uur krijgen de medewerkers van team Wilhelminapark het bericht dat er contact is geweest met mevrouw S. Indien geen naaste familie bekend is zal op zeer zorgvuldige wijze het onderzoek daarnaar moeten gebeuren. De kans dat een verkeerde persoon het bericht van overlijden krijgt aangezegd, moet worden uitgesloten. In dit onderzoek is de nodige voorzichtigheid betracht en is extra geverifieerd waar de familie van het slachtoffer S. woont.

Gesteld kan worden dat tussen vaststellen tijdstip identiteit en het aanzeggen van het bericht aan mevrouw S. 7 uur heeft gezeten. Dat is niet snel maar gezien de omstandigheden had dat niet sneller gekund.

(...)

In het gesprek dat zij op 9 mei 2002 met hen had, zich zeer tactloos hebben opgesteld en geen medeleven met haar hebben getoond

De 2 medewerkers die met mevrouw S. hebben gesproken hadden de indruk een goed gesprek te hebben gehad met haar in aanwezigheid van mevrouw Hx. Volgens hen zou mevrouw S. ook hebben gezegd dat ze gezien de omstandigheden een fijn gesprek had gehad.

De betreffende medewerkers hebben beiden de cursus Slachtofferhulp gevolgd en staan als sociaal bewogen collega's bekend.

Allerlei onterechte beschuldigingen over haar zoon hebben geuit (onder meer dat hij verboden wapens bezat en een rechts-extremist was)

In de mutatie van de medewerkers staat vermeld wat zij in de woning hebben aangetroffen.

De juistheid van de interpretatie van de aangetroffen folders en lectuur als zijnde rechts-extremistisch kan een discussiepunt zijn. Een politiek deskundige zou daar eventueel uitspraak over kunnen doen. Er staat in die mutatie overigens nergens geschreven dat haar zoon rechts-extremistisch was. De heer Jo., privacy-functionaris van het district Tilburg ontkent dat hij uitspraken heeft gedaan over het slachtoffer in aanwezigheid van mevrouw S. Hij zou alleen hebben voorgelezen wat er in de mutatie stond. Mevrouw S. had inzage geëist in het bedrijfsprocessen systeem.

Bij het sporenonderzoek in de woning op 8 mei 2002 werden 2 luchtdrukwapens aangetroffen en inbeslaggenomen op grond van de Wet Wapens en Munitie. Het is gebruikelijk dat voorwerpen die onttrokken kunnen worden aan het verkeer worden inbeslaggenomen en worden vernietigd als de eigenaar is overleden. In de mutatie van de medewerkers wordt het aantreffen van de wapens als feitelijkheid genoemd. Voorzover bekend zijn geworden zijn er door politiemedewerkers geen uitlatingen gedaan over het verboden wapen bezit.

Op 8 mei 2002 de woning van haar zoon hebben doorzocht

Het onderzoek in de woning van het slachtoffer op 8 mei 2002 is uitgevoerd door 2 medewerkers van team Wilhelminapark en 2 medewerkers van FTO. Het doel van dit onderzoek was het vinden van vingerafdrukken van het slachtoffer en het zoeken naar sporen en aanwijzingen betrekking hebbende op de dood van het slachtoffer. Vingerafdrukken zijn gevonden van het slachtoffer waarmee zijn identiteit voor 100 procent kon worden vast gesteld. In de woning zijn geen sporen of aanwijzingen gevonden die betrekking zouden kunnen hebben op de dood van het slachtoffer.

Voor het betreden van de woning is overleg gepleegd met de officier van justitie te Breda, J. Hij heeft mondeling toestemming gegeven voor het onderzoek in de woning.

Een doorzoeking in een woning in het kader van Strafvordering is primair voorbehouden aan de Rechter-Commissaris.

In dit soort zaken wordt de woning betreden in het kader van artikel 2 van de Politiewet. Een machtiging ter Binnentreden is wel vereist en tevens dient een verslag te worden opgemaakt van het binnentreden.

In dit geval is aan beide voorwaarden niet voldaan. Dat de belangen van het slachtoffer door dit optreden ook geschaad zijn lijkt onwaarschijnlijk.

Haar op 9 mei 2002 een afstandsverklaring hebben laten tekenen terzake de in beslag genomen wapens, terwijl zij op dat moment zeer emotioneel was en de wapens legaal bleken te zijn

De inbeslagneming van de wapens is op grond van de Wet Wapens en Munitie gebeurd. De verbalisanten hadden het vermoeden dat deze luchtdrukwapens vielen onder bepalingen van genoemde wet. Bij onderzoek door een taakaccenthouder Vuurwapens bleken beide wapens niet onder de bepalingen van de Wet Wapens en Munitie te vallen. Toen dat bekend werd had mevrouw S. al afstand getekend van de wapens op 9 mei 2002. De medewerkers van team Wilhelminapark hebben gedacht in het belang van mevrouw S. te hebben gehandeld door haar op 9 mei 2002 afstand te laten tekenen zodat de wapens vernietigd konden worden. Mevrouw S. onnodig leed en moeite besparen door haar zo min mogelijk te belasten met formaliteiten, waren de intenties van de medewerkers van Wilhelminapark.

Uit juridisch oogpunt gezien hadden zij de uitslag van het onderzoek van de wapens moeten afwachten en dan mevrouw S. telefonisch kunnen voorleggen wat er met de wapens diende te gebeuren.

Bij deze brief voeg ik tevens twee brieven, opgemaakt door bij het voorval betrokken politiemedewerkers H. en Sp. De inhoud van deze brieven omvat eveneens het verloop van het ingestelde onderzoek maar bevat tevens informatie over de (huidige) beleving van deze politiemensen.

Ik sluit af met de opmerking dat het overlijden van haar enige zoon voor mevrouw S. een groot persoonlijk drama is, waarvoor oprecht medeleven bestaat.

Dit neemt overigens niet weg, dat de betrokken politiemedewerkers, door de uitlatingen en aantijgingen van mevrouw S. op hun beurt geschokt zijn."

2.2. Een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie Midden- en West-Brabant, opgesteld door politieambtenaren C., L., Ka., Ko., Sp., Jx en H. op 8 mei 2002 en waarin over de gang van zaken onder meer het volgende staat vermeld:

"Kregen wij de melding om te gaan naar Station West, aldaar zou een persoon op de rails liggen.

Ter plaatse werden wij aangesproken door getuige K., die de melding had gemaakt bij 112 en de persoon als eerste had zien liggen. (...) Ter plaatse lag er al zwart plastic op de persoon. Tevens lag er een zwarte zak over een gedeelte van de onderarm van de persoon. Over een lengte van ongeveer 10 meter zagen wij delen van de schedel en hersenen liggen.

Hovj M. gaf om 06.15 uur, het lijk vrij voor vervoer.

De FTO kwam omstreeks 06.30 uur ter plaatse, die hebben tp foto's gemaakt.

(...) Schouw vindt plaats in het mortuarium. PTO zou uitzoeken of er adresgegevens in de tas zaten die de persoon bij hem had. Over de toedracht van het ongeval is tot op heden nog weinig bekend, de FTO heeft het onderzoek voortgezet.

Omstreeks 07.15 uur, vertrok de GGD met het lijk naar het EZ.

(...)

Tijdstip extra informatie: Datum=080502 Tijd=060629

Melder = Spopo

Een machinist van goederentrein heeft fiets langs het spoor zien staan. Wordt uitgezocht waar dit was voor evt. PD

Tijdstip extra informatie: Datum=080502 Tijd=071101

Melder = spopo 030-(...)

op emplacement (...) (tussen R'dam en Dordrecht) staat goederentrein (...). Deze is om 02.47 uur station West gepasseerd. Op de beide locs zijn resten aangetroffen.

Voor afwerking en eventueel horen machinist (niks gemerkt) contact opnemen met bovenstaand telnr 030-(...).

(...)

6001 is samen met FTO naar mortuarium EZ gegaan ter vaststelling identiteit slachtoffer en schouw. Gegevens vastgelegd in PV-bevindingen.

Schouw werd gegaan door GGD schouwarts Ve. omstreeks 09.15 uur.

Na onderzoek aan het lichaam door FTO werd door collega's Mo. en Sc. aangegeven dat er geen technisch sporenonderzoek aan de trein hoeft te gebeuren. RCIC zou dit doorgeven aan spopo Rotterdam ivm schoonspuiten trein.

(...)

Collega's van Wilhelminapark gaan verder met het onderzoek voor de identiteit vast te stellen. Ook werken zij de zaak af. Zij nemen contact op met spopo Rotterdam in verband met eventueel horen machinist.

Aanvulling 4wp

In de kleding van slt (slachtoffer; N.o.) werden diverse indentificatiepapieren gevonden. Daar slt niet toonbaar was (hoofd verwoest) met FTO naar woning gegaan voor ev dacty's.

Verder werd fiets en huissleutels die in kleding zaten meegenomen. Sleutels paste op woning en schuur van woning slt Sx (zoon van verzoekster; N.o.). Fiets werd door goede vriend (G.) voor 100 % herkend als zijnde van slt. Verder werd in de woning een 100% dacty gevonden van de rechterwijsvinger.

Slachtoffer is dus genoemde slt Sx.

Toestemming van ovj J. voor het doorzoeken woning.

Omstreeks 10.15 uur gingen wij de woning binnen van het slachtoffer met behulp van sleutels die werden aangetroffen in de zakken van het lichaam.

In de woning geen afscheidsbrieven aangetroffen. Wel diverse politieke brieven en pamfletten. Met name extreem rechts. Ook diverse stukken over o.a. Adolf Hitler.

Ook Pim Fortuijn ontbrak niet in de papieren van het slachtoffer.

Volgens G. was Sx kapot van het feit dat Pim doodgeschoten was.

Sx was gisteravond ook aanwezig bij de mars van Pim.

In de woning werd een luchtdruk pistool en een luchtdrukgeweer aangetroffen.

Beide ibn.

De woning was een grote zooi en een grote rommel. Computer en stereo stonden nog aan. Alles vwb politiek en dan rechts gelateerd was in de woning. Pamfletten, krantenknipsels, titelverwijzingen ed. Kok, paars en dergelijke werden op de hak genomen.

Zoals nu is gebleken zijn er voor de FTO geen aanwijzingen van een misdrijf. Of Sx heeft zichzelf voor de trein gegooid of het betreft een noodlottig ongeluk. Er werd ter plaatse namelijk overgeefsels gevonden wat een twee drie niet thuis te brengen is. Het is mogelijk dat dit van het slt is en dat hij bij het overgeven naar voren is gebogen en met zijn hoofd voor de trein is gekomen. We zullen het helaas niet weten wat de werkelijke oorzaak is. De camera's bij station West zijn aanwezig maar nog niet aangesloten dus videobeelden zijn er helaas niet.

De fiets (onbeschadigd en zonder sporen) heeft de FTO niet nodig en is geplaatst in de afgesloten schuur van slt. De persoonlijke bezittingen in de kleding van het slt en de fotocamera zijn thans op het bureau 4WP. Zij zullen teruggegeven worden aan familie. De woning is slotvast afgesloten door ons.

Via via Politie Middelburg gebeld en die zouden bericht aan gaan zeggen bij moeder van het slt.(...). Tot nu toe heeft men nog niet gebeld.

(...)

Omstreeks 17.30 meldde teleservice dat zij contact hadden gehad met politie Middelburg met de mededeling dat het bericht aangezegd was. Moeder van het slachtoffer zal nog contact opnemen met de politie Tilburg.

Om 18.00 uur belde mevr. Hx namens de familie. Met haar afgesproken dat zij morgen donderdag 9 mei 2002 op 4wp komt samen met de moeder van het slachtoffer. Dit i.v.m. de spullen van het slachtoffer als tevens de huissleutels."

2.3. Een proces-verbaal van bevindingen, opgemaakt door politieambtenaren Sp., Jx en H. op 18 juli 2002, waarin onder meer het volgende staat vermeld:

"Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 05.49 uur kwam de melding bij het Regionaal Communicatie en Informatie Centrum te Tilburg binnen dat er een persoon zou zijn geraakt door een goederentrein op station West te Tilburg. Het zou zijn op het zuidelijk spoor.

De politieagenten L. en Ka. van de afdeling noodhulp gingen toen ter plaatse.

Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 05.53 uur kwamen de politieagenten L. en Ka. ter plaatse. Zie hiervoor het proces-verbaal van bevindingen. Zij troffen een manspersoon aan waarover een zwart plastic zeil was gelegd.

Gezien de verwondingen die de persoon had was duidelijk dat de persoon niet meer in leven was. Door de politieagenten L. en Ka. werd het lijk inbeslag genomen.

Door de hulpofficier van Justitie, de inspecteur van politie M., werd het lichaam van het slachtoffer op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 06.15 uur vrij gegeven voor vervoer.

Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 06.30 uur kwamen medewerkers van de afdeling Forensisch Technisch Onderzoek, Mo. en Sc. ter plaatse op het plaats delict (...). Zie hiervoor het proces-verbaal van bevindingen van de verbalisanten Mo. en Sc.

Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 07.00 uur wordt op het perron een zwarte fiets aangetroffen. Vermoedelijk is deze fiets afkomstig van het slachtoffer.

Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 07.15 uur werd het lijk vervoerd door de Geneeskundige Gezondheids Dienst naar het mortuarium op het Elisabeth Ziekenhuis te Tilburg. Hier werd door dr. Go. de dood geconstateerd.

Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 9.15 uur vond in het bijzijn van de politieagenten Be. en B. de lijkschouw plaats door dr. Ve.

In de kleding van het slachtoffer werd een identiteitsbewijs aangetroffen op naam van Sx (...).

Tevens werd op het lichaam een agenda aangetroffen met daarin diverse betaalpassen op naam van Sx en een biljet van vijf euro.

Zie hiervoor het proces-verbaal van bevindingen.

Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 10.15 uur gaan wij verbalisanten met toestemming van de officier van justitie J. de woning binnen van het vermoedelijke slachtoffer Sx (...). Wij konden de woning binnen met behulp van de sleutels die werden aangetroffen op het lichaam. In de woning werden door de medewerkers van de unit Forensisch Technisch Onderzoek Mo. en Sc. foto's gemaakt. Tevens werd er gezocht naar vingerafdrukken. De vingerafdrukken die in de woning werden aangetroffen kwamen 100% overeen met de vingerafdrukken van het lichaam. Zie voor bijzonderheden van het technisch onderzoek het proces verbaal van bevinden.

In de woning werden door ons verbalisanten geen sporen van een worsteling gevonden. Ook werden door ons verbalisanten geen afscheidsbrieven gevonden.

Toen wij verbalisanten met ons opvallend dienstvoertuig in de (...)straat stonden, kwam een man genaamd G. op ons af. Hij herkende de fiets die wij bij ons hadden als zijnde de fiets van zijn vriend Sx. Tevens omschreef hij mij, verbalisant H. de kleding van het slachtoffer welke hij gister aanhad. Hij was toen voor het laatst gezien door G. De kleding kwam overeen met die van het slachtoffer. Zie hiervoor het proces-verbaal van verhoor getuige.

Gelet op de verwondingen aan het gezicht van Sx was het niet mogelijk het lichaam te tonen ter identificatie aan familie of vrienden van het slachtoffer.

Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 14.30 uur werd het lichaam van het slachtoffer Sx door de officier van justitie Hu. vrij gegeven."

2.4. Een proces-verbaal van bevindingen, opgemaakt door politieambtenaren Be. en B. op 8 mei 2002, waarin het volgende staat vermeld:

"...Op woensdag 8 mei 2002, omstreeks 07.00 uur, zijn wij, verbalisanten, gegaan naar het N.S.-station, gelegen aan de Troelstrastraat te Tilburg, dit i.v.m. het aflossen van de collega's. (...) Ter plaatse was een stoffelijk overschot aangetroffen, welke eerder deze nacht, omstreeks 02.47 uur, zou zijn aangereden door een goederentrein.

Op het moment dat wij op het perron kwamen, zagen wij dat het stoffelijk overschot door ambulance-personeel werd afgevoerd.

Wij hebben vervolgens een zwarte herenfiets, welke op het perron werd aangetroffen, alsmede twee papieren zakken met aangetroffen goederen, welke ook van het slachtoffer zouden kunnen zijn, meegenomen en zijn vervolgens naar het mortuarium van het

St.Elisabeth-ziekenhuis te Tilburg gereden.

Omstreeks 07.45 uur zijn wij bij het genoemde mortuarium aangekomen.

Enkele minuten later arriveerden collega's Mo. en Sc. van de F.T.O., waarna wij met hen het mortuarium binnen zijn gegaan.

Omstreeks 08.15 uur werd het stoffelijk overschot door genoemde collega's van de F.T.O., in ons bijzijn, onderzocht. Ik, verbalisant Be., heb vervolgens genoteerd wat het slachtoffer aan had, alsmede welke goederen deze bij zich droeg.

Het slachtoffer betrof een manspersoon.

(...)

In de kleding van het slachtoffer werden de volgende goederen aangetroffen:

* In de rechter broekzak werd een sleutelbos aangetroffen met daaraan 8 sleutels.

(...)

Op het perron en bij het slachtoffer werden de volgende goederen aangetroffen:

* agenda

(...)

* NS-voordeelurenkaart (met pasfoto)

- tnv Sx

- nummer: (...)

- geldig t/m 13-04-2002

- zat in genoemde agenda

* giropas (postbank)

- tnv Sx

(...)

- zat in genoemde agenda

* giropas (postbank)

- tnv bewonerscommissie (...)

(...)

- zat in genoemde agenda

* ponskaart (st. Elisabeth-ziekenhuis Tilburg)

- patiëntnummer: (...)

- tnv Sx (...)

- huisarts dr. Lo.

- zat in genoemde agenda

* briefje met de volgende namen en telefoonnummers:

- "buurvrouw naast mij" "Q"/ (...)

- "We." / (...)

- "N." / (...)

- "Joegoslaven"/ (...)

- "Je." / (...)

- dit briefje zat in genoemde agenda

(...)

* diverse videotheekpassen

- div. videotheken uit Tilburg

- zaten in genoemde agenda

* Nederlandse identiteitskaart

- t.n.v. Sx (...)

- kaartnummer: (...)

- zat in genoemde agenda

* recept

- (...)

- tnv Sx

- huisarts Lo. (...)

- zat in genoemde agenda

(...)

* fototas

(...)

Omstreeks 09.15 uur werd door de schouwarts, dr.Ve., lijkschouw gedaan. Deze duurde tot omstreeks 09.45 uur.

Op verzoek van H. zijn wij vervolgens gegaan naar het adres (...)straat (...) te Tilburg. Genoemde collega kwam vervolgens naar genoemd adres. Nadat deze de woning had betreden hebben wij aan hem de zwarte herenfiets afgegeven..."

2.5. Een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie Midden- en West-Brabant van 8 mei 2002, opgesteld door politieambtenaar Sp. en op 9 mei 2002 door hem aangevuld. Hierin staat onder meer het volgende vermeld:

"Vandaag kwamen de moeder van het slachtoffer aan het bureau en een vriendin. Hun alle spullen meegegeven. Een hoop vragen proberen te beantwoorden maar helaas niet alle onduidelijkheden weg kunnen halen. Waarom kon door hun niet goed worden begrepen. Zaak kan verder afgeboekt worden."

2.6. Een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie Midden- en West-Brabant van 8 mei 2002, opgesteld en later op 23 juni 2002 aangevuld door politieambtenaar He. Hierin staat onder meer het volgende vermeld:

"Via advocaat van familie S. een fax gekregen op 23-5-2002 waarin in het kort wordt gerelateerd dat in de straat van Sx de avond voorafgaande aan de vondst van Sx een auto heeft gestaan met het kenteken XX-XX-XX die niet in de buurt thuis zou horen. Dit betreft een (...) op naam van Y (...).

Zaak uitgepluist. Blijkt aldaar niet meer te wonen (scheiding) maar heeft een vriendin in de (...)straat (...(voormalig adres van verzoeksters zoon; N.o.)). Gesproken met hem. Weet zo geen data meer maar komt vaak bij zijn vriendin en zet zijn auto wel eens weg dan in de (...)straat (.

Verder zou slt. de avond voor zijn vondst ruzie hebben gehad in een turks café of theehuis. Hij kon daar echter geen richting aangeven.

Blijft dus een gat over van ettelijk uren tussen de vondst van slt. en het tijdstip dat men hem voor het laatst heeft gezien.

Tot nu toe geen aanwijzingen kunnen vinden die dat tijdsgat kunnen opvullen.

Originele fax van advocaat La. (...) op mutatie opgeslagen."

2.7. Een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie Midden- en West-Brabant van 8 mei 2002, opgesteld op 14 januari 2003 door politieambtenaar V. Hierin staat onder meer het volgende vermeld:

"Tijdens het klachtgesprek met mevrouw S. op 2 januari jl. kwam zij met nog 2 namen van mensen die ons informatie over haar zoon Sx konden geven.

Betreft Ja. en Z."

2.8. Een proces-verbaal van de politie Midden- en West-Brabant, Unit Forensisch Technisch Onderzoek, opgesteld door politieambtenaren Mo. en Sc. op 8 mei 2002 naar aanleiding van het technisch onderzoek dat zij hadden verricht. In dit proces-verbaal staat onder meer het volgende vermeld:

"Het navolgende technisch onderzoek werd verricht:

Op het perron van station Tilburg West werd een fiets liggend op de rechterzijkant aangetroffen. Het voorwiel lag nabij de rand van het perron en het achterwiel lag op het midden van het perron. De fiets lag enigszins schuin waarbij het voorwiel richting het westen lag en het achterwiel richting het zuiden.

Naast dit perron werd circa 10 meter verder (richting Tilburg centrum), tussen het spoor en de opstaande rand van het perron het stoffelijk overschot aangetroffen van een man. Dit betrof het spoor van het middelste baanvak Breda-Tilburg. Ongeveer een meter naast het overschot lag een rechteronderarm. Later bleek bij onderzoek dat de arm de rechterarm van het slachtoffer betrof.

Tijdens het onderzoek werd door ons het volgende aangetroffen.

Op het perron, ter hoogte van de fiets werd een plas bloed aangetroffen met een diameter van circa 7 cm. Direkt daarnaast, op het spoor, lag een fototas en daarnaast een agenda. Onder de tas lag een hoeveelheid braaksel bestaande uit voedselresten. Tussen deze voedselresten en de plaats van het slachtoffer, werd na 1 meter op het spoor een hoeveelheid hersenweefsel aangetroffen. Tussen dit weefsel en het stoffelijk overschot werden meerdere hersen-weefsel-delen alsmede delen van een schedel aangetroffen op

en tussen het spoor.

Het lichaam van het slachtoffer was, met uitzondering van het hoofd en de rechteronderarm, intact. Van het hoofd ontbrak vanaf de neus het bovenste gedeelte.

In het mortuarium werd het slachtoffer nader onderzocht. Op de rechteronderbuik werd een litteken met een lengte van circa 8 cm. aangetroffen.

Over het gehele lichaam zaten diverse "verse" verwondingen. Het skelet was op diverse plaatsen gebroken. Van het hoofd was het aangezicht rood en bebloed.

Het gezicht was zodanig beschadigd dat herkenning niet mogelijk was.

In de rechterbroekzak van het slachtoffer zat een bos sleutels.

Voor identificatie is door ons een dactyloscopisch signalement van de handen en vingers gemaakt. Tevens is door ons bloed en haren van het slachtoffer veiliggesteld.

Naar aanleiding van de gegevens uit de agenda werd een onderzoek ingesteld in de mogelijke woning van het slachtoffer (...) te Tilburg.

Met behulp van de aangetroffen sleutelbos werd de woning geopend. In de woning werden diverse dactyloscopische sporen aangetroffen waarvan er een bruikbaar was voor identificatie/vergelijking.

Door de deskundige dactyloscopy-A, W., is het aangetroffen spoor vergeleken met het dactyloscopisch signalement van het slachtoffer. Hierbij bleek dat het spoor overeenkwam met de afdruk van de rechterwijsvinger van het slachtoffer. Van zijn bevindingen wordt door hem proces-verbaal opgemaakt.

Door ons kan niet worden vastgesteld of er sprake is van een zelfdoding danwel een ongelukkige samenloop van omstandigheden waardoor het slachtoffer "gegrepen" is door een passerende trein.

Lijkschouw : Op 8 mei 2002 werd de lijkschouw verricht door:

Dr. Ve., GGD-arts (...), tevens gemeentelijk lijkschouwer.

Volgens deze arts was in dit geval sprake van een "niet natuurlijke dood" zijnde een gevolg van ernstig hersentrauma zijnde het gevolg van een botsing met een rijdende trein.

Opmerkingen : Tijdens het onderzoek, zijn geen feiten of omstandigheden bekend geworden, die enig strafbaar feit, voorafgaand aan de dood, zouden doen vermoeden.

Goederen : De lijfgoederen, sieraden en andere bezittingen, die werden aangetroffen op het stoffelijk overschot, werden ter beschikking gesteld aan personeel van het politieteam Wilhelminapark.

Foto's : Tijdens het omschreven onderzoek werden door ons foto's gemaakt. Deze kunnen op uitdrukkelijk verzoek worden afgedrukt en verwerkt in een fotomap."

2.9. Een afstandsverklaring inbeslaggenomen voorwerpen waaruit blijkt dat verzoekster afstand heeft gedaan van twee inbeslaggenomen goederen, te weten een luchtdrukgeweer en een luchtdrukpistool en dat zij geen bezwaar had tegen vernietiging van deze voorwerpen.

D. Reactie betrokken ambtenaar Sp.

In reactie op de in onderzoek genomen klacht liet betrokken politieambtenaar Sp. de Nationale ombudsman per brief van 28 augustus 2003 onder meer het volgende weten:

"Op woensdag 8 mei 2003, omstreeks 05.49 uur kwam de melding binnen bij het Regionaal Communicatie en Informatie Centrum te Tilburg dat er een persoon zou zijn geraakt door een goederentrein. Hierop werd een onderzoek gestart.

Omstreeks 09.15 uur vond er bij het mortuarium een lijkschouw plaats waarbij vingerafdrukken van het slachtoffer werden genomen daar het gezicht niet meer herkenbaar was. Tevens werden er identiteitspapieren en huissleutels aangetroffen op het lichaam. Hierop werd een onderzoek in de woning gedaan om de identiteit van het slachtoffer voor 100% te kunnen vaststellen. Aan de hand van aangetroffen vingerafdrukken in de woning kon dit worden vastgesteld.

Tijdens het onderzoek bleek dat de moeder van het slachtoffer in Middelburg woonachtig zou zijn. Via collega's van de politie Middelburg is de moeder van het slachtoffer, mevrouw S., in kennis gesteld. Om 17.30 uur kreeg ik melding dat de familie in kennis was gesteld en dat zij contact zouden opnemen met de politie Tilburg. Om 18.00 uur werd er namens de familie met mij contact opgenomen door mevrouw Hx. Met haar werd afgesproken dat zij de volgende dag op het bureau van politie Tilburg Wilhelminapark zou komen samen met de moeder van het slachtoffer.

(...)

De volgende dag heb ik, samen met collega C., echter wel contact gehad met mevrouw S. op het bureau van politie Tilburg Wilhelminapark. Ik heb haar tijdens het gesprek medegedeeld wat tot nu toe de resultaten van het onderzoek waren. Naar mijn mening heb ik een zeer menselijk gesprek met haar gehad. Bij het gesprek was ook mevrouw Hx aanwezig. Wij hebben met mevrouw S. en Hx geruime tijd in gesprek gezeten. Na afloop van het gesprek deelde mevrouw S. ons mede dat zij een fijn gesprek met ons had gehad

en dat wij haar zeer goed hadden geholpen. Zij gaf echter wel aan twijfels te hebben over de dood van haar zoon. Volgens haar zou haar zoon geen zelfmoord hebben gepleegd. Tot mijn grote verbijstering lees ik dan ook in uw brief dat mevrouw S. ons zeer tactloos en zonder medeleven vond.

Over de reden dat wij mevrouw S. afstand hebben laten tekenen van de wapens kan ik de volgende motivatie geven. Ik wilde niet onnodig de familie belasten terwijl zij met de verwerking bezig waren van de dood van de heer Sx. De familie van de heer Sx was voornamelijk woonachtig in de omgeving van Middelburg. Nu kon het meteen afgehandeld worden. Dit deed ik niet omdat ik geen menselijke gevoelens zou hebben.

(...)

Al met al ben ik van mening dat ik de nabestaande van de heer Sx op een goede, professionele, maar vooral ook menselijke manier te woord heb gestaan. Ik begrijp dat het als moeder erg moeilijk is te verwerken daar de politie niet onomstotelijk kan vaststellen dat de heer Sx als gevolg van een ongeluk om het leven is gekomen."

e. Reactie betrokken ambtenaar H.

In reactie op de in onderzoek genomen klacht liet betrokken politieambtenaar H. de Nationale ombudsman per brief van 2 september 2003 onder meer het volgende weten:

Met deze brief zal ik trachten antwoord te geven op de klachten door haar gedaan met betrekking tot mijzelf.

- te laat inlichten omtrent de dood van haar zoon

Daar het slachtoffer onherkenbaar was verminkt moest er middels technisch onderzoek worden bewezen wie het slachtoffer was. Middels de huiszoeking (met toestemming ovj) is via aangetroffen vingerafdrukken zekerheid verkregen omtrent de identiteit van het slachtoffer.

Hier moet zorgvuldigheid betracht worden om zekerheid te verkrijgen van de juiste identiteit. Het natrekken van familieleden wonende buiten de gemeente Tilburg was een tijdrovende zaak. Gemeenten kunnen alleen maar zeggen waar men naar verhuisd is. Verder bleek dat de gemeenten die wij gebeld hebben, oa Leeuwarden, de gegevens handmatig moesten zoeken. Hierdoor heeft het enige tijd geduurd voordat de werkelijke woonplaats van mevrouw S. bekend was.

(...)

- onterechte beschuldigingen

Er is nooit besproken over het feit dat de zoon van mevrouw S. rechts-extremist was.

In een mutatie is gesteld dat er lectuur en pamfletten in de woning aanwezig waren die mogelijk rechts-extremistisch zijn. Deze gingen o.a. over Hitler en het nazisme. Deze stapels lectuur zijn niet verder doorzocht daar de huiszoeking was gericht op identificatie van het slachtoffer.

- doorzoeken van de woning

Zoals hierboven omschreven betrof het hier een huiszoeking met toestemming van de ovj ter identificatie van het slachtoffer. Er is dus alleen gezocht naar zaken/goederen waarop vingerafdrukken waren te vinden. De wapens en de lectuur lagen voor de voet. Daar kon je niet omheen. Er is niet in kasten ed gezocht.

(...)

- onvoldoende onderzoek naar de toedracht van de dood van haar zoon. Ikzelf heb contact gehad met de heer G. en met mevrouw S. Tevens heb ik contact gehad met de advocaat van mevrouw S. en de huisarts Lo.

G. verklaarde de dag van het overlijden vrijelijk tegenover mij omtrent de heer S.

Achteraf trok hij zijn afgelegde verklaring in. In een telefonisch gesprek met mevrouw S. is door mij gesproken over het feit dat we de laatste uren van het leven van de heer S. niet konden verklaren. Dat ik niet wist of het hier een zelfdoding of een ongeluk betrof. Sporen leidend naar een misdrijf waren in het onderzoek van de unit forensisch technisch onderzoek niet gevonden.

Ik heb naar aanleiding van de verklaring van G. wel gesproken over Pim Fortuyn en de mogelijke emotionaliteit van het slachtoffer.

De huisarts heb ik gebeld omtrent kennis van familie en gemoedstoestand van het slachtoffer. Deze gaf aan dat hij het slachtoffer niet depressief vond. Hij kon ook niet helpen in het vinden van familie.

Mevrouw S. zei informatie te hebben over de dood van haar zoon. Zij wilde mij die informatie niet geven. Ik heb haar verteld dat ik graag een nader onderzoek in wilde stellen maar dat ik daar informatie voor nodig had. Zij bleef weigeren en zou middels haar advocaat de informatie geven.

Toen de brief van de advocaat was ontvangen, is hij door mij direct teruggebeld met de mededeling dat gezien de vakantietijd sommige vragen (gesprek met collegae, bezoeken vindplaats niet snel mogelijk was).

Alle tips, aanwijzingen en bevindingen die bekend zijn geworden zijn onderzocht.

Uit dit onderzoek is helaas niet gebleken wat er in de laatste uren voor de dood van de heer Sx is voorgevallen."

F. Reactie verzoekster

In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder en op de als bijlage daarbij gevoegde stukken en de schriftelijke reacties van twee betrokken ambtenaren, deelde verzoekster de Nationale ombudsman per brief van 10 november 2003 onder meer het volgende mee:

"Dan het gegeven dat ik te laat ben ingelicht, de politie in Tilburg wist dat ik in Middelburg woonde. Ze zijn echter op een andere manier te werk gegaan door met de geboortedatum van mijn zoon te beginnen. (...) In '97 verhuisbericht naar Middelburg. Wat mijn zoon betreft, die gegevens zijn sinds '94 opgeslagen in het gem.archief. Vandaar de uitdrukking handmatig. Dit neemt echter geen uren in beslag en vandaar moeten ze in Vlissingen terecht gekomen zijn. Dat is de plaats waar wij ons toen vestigden. (...) Vandaar is mijn zoon later naar Tilburg gegaan. De politie moet dan ook via Leeuwarden in Vlissingen terecht gekomen zijn. (...).

Dan een tegenstrijdigheid die wij hebben gelezen. Dat gaat over die wapens. Om mij onnodig leed en moeite te besparen? Dan hebben deze agenten ook nog een cursus slachtofferhulp gevolgd en sociaal bewogen? Hoe verklaren zij dan de opmerking: uw zoon had verboden wapens in huis? Wij gaven te kennen dat dit geen verboden wapens waren en hij lid was van een schietvereniging. Nee, het waren verboden wapens. Ik heb toen mijn handtekening gezet en niet ter vernietiging. Toen wij na het zetten toch doorgingen dat het geen verboden wapens waren zei die ene agent: ze zijn op het randje. Daarmee gaf hij aan, net wel en net niet. Dan zou ik aangegeven hebben dat het gesprek prettig was verlopen. Wij weten niet wat ze daarmee bedoelen. (...) Pertinente leugens.

(...) Er is door mij niets geweigerd. Toen ik het gesprek bracht over die doodlopende weg langs het spoor, wat die twee agenten ons vertelden, zei hij: ho, ho mevrouw, uw zoon is tussen de rails gevonden. Dit klopte dus niet met dat andere verhaal. (...)

Wat wij erg vinden in deze zaak, de gesprekken met de twee agenten en H., dat ze onwaarheden in officiële stukken durven zetten aan (...) de Ombudsman. Die mensen hebben toch een eed afgelegd. (...) Burgers die geen weerwoord hebben staan tegen het politieapparaat gewoon machteloos.

Wij komen nog terug op die handtekening (wapens). Als die agenten met hun cursus slachtofferhulp en rekening houdend met emoties, dan hadden ze iemand nooit een handtekening mogen laten zetten. Dat is dan misbruik maken van de situatie.

(...)

Zaterdag 8 november 2003 hebben wij nog een gesprek gehad met de persoon die mijn zoon als eerste heeft gevonden. Een aantal gegevens uit de stukken van de politie zijn ons niet erg duidelijk. De ene keer is de agenda op het lichaam gevonden, dan weer lag hij bij de fototas. Die volgens de stukken op braaksel stond met voedselresten. Volgens ons moeten er dan sporen van braaksel op die tas te vinden zijn. De tas is echter helemaal schoon, alleen een paar bloedvlekjes op de tas. Onze vraag: er zijn foto's gemaakt en bloedonderzoek gedaan. Deze zaken moeten toch bewaard blijven? Of kan dit geeïst worden door ons?"

G. Reactie korpsbeheerder

1. Op 9 januari 2004 legde de Nationale ombudsman de reactie van verzoekster van 10 november 2003 voor aan de korpsbeheerder. Daarbij verzocht de Nationale ombudsman de korpsbeheerder de volgende vragen te beantwoorden:

1. Uit het proces-verbaal van bevindingen blijkt dat op het spoor braaksel is aangetroffen. Is naar dit braaksel onderzoek verricht? Zo nee, waarom niet? Zo ja, wat waren de uitkomsten van dit onderzoek?

2. Verder blijkt uit het proces-verbaal van bevindingen dat op het perron een plas bloed is aangetroffen. Is dit bloed onderzocht? Zo ja, wat zijn de uitkomsten van dit onderzoek? Zo nee, waarom niet?

Hoe verklaart de politie de vindplaats van deze plas bloed?

3. Is er een sporenonderzoek verricht bij de plaats waar de fiets van het slachtoffer is aangetroffen? Zo ja, dan verneem ik graag het verloop alsmede de uitkomsten van dit onderzoek. Zo nee, waarom niet?

4. Om welke reden is afgezien van het verrichten van een technisch sporenonderzoek aan de trein?

5. Verder blijkt uit het proces-verbaal van bevindingen dat gezocht is naar getuigen van het incident. Op welke wijze is dit gedaan en wat zijn de uitkomsten hiervan?

6. Welke stappen zijn wanneer ondernomen om de naam en woonplaats van verzoekster te achterhalen?

7. Hoe laat is de politie Tilburg verzocht verzoekster te informeren over de dood van haar zoon?

Welke informatie is hierbij aan de politie Tilburg verstrekt?

8. Op grond waarvan hebben de betreffende agenten geconcludeerd dat de aangetroffen wapens illegaal waren? Wanneer is uiteindelijk gebleken dat de wapens legaal waren?"

2. In reactie op de reactie van verzoekster en in antwoord op de specifieke vragen van de Nationale ombudsman, liet de waarnemend korpsbeheerder de Nationale ombudsman op 21 februari 2004 schriftelijk onder meer het volgende weten:

"Op mijn verzoek is door de heer Sw. Hoofd politiele bedrijfsvoering van het district Tilburg van de Regiopolitie Midden- en West-Brabant een nader onderzoek ingesteld. Van dit onderzoek is door hem aan mij melding gemaakt bij brief de dato 11 februari 2004. Voor de beantwoording van de door u gestelde vragen verwijs ik naar bijgaande brief."

3. In de brief van 11 februari 2004 van de heer Sw. aan de korpsleiding stond, voor zover van belang voor het onderzoek, het volgende vermeld:

"...1. (...)

Er is geen onderzoek naar dit braaksel verricht. Reden: Dit had op dat moment geen meerwaarde, omdat bleek dat er zeer waarschijnlijk geen misdrijf in het spel was. De plaats van aantreffen, nl. op het spoor nabij het perron en bij de fototas van het slachtoffer, ten opzichte van de positie van de fiets, paste bij eventueel onwel worden van het slachtoffer. Bij het onwel worden van het slachtoffer, heeft hij zeer waarschijnlijk vooroverhangend vanaf het perron, overgeven op het spoor. Daarbij verloor hij zijn fototas en werd vervolgens gegrepen door een passerende goederentrein.

Dergelijke aan bederf onderhevige sporen worden in deze gevallen niet veiliggesteld, omdat er hiervoor geen conserverende opslagmogelijkheden hebben (diepvries o.i.d.). Gelet op de plaats en positie van aantreffen van het slachtoffer, rechts naast de spoorrails tegen de perronmuur, is hij vermorzeld tussen het perron en een passerende goederentrein.

Zeker is dat, gelet op de positie van aantreffen, het slachtoffer niet recht voor de trein of midden op de spoorrails, onder de trein is gekomen. Uit ervaring weten betreffende medewerkers van FTO dat in een dergelijke situatie, het lichaam van het slachtoffer verder uiteen gereten en verder vermorzeld zou zijn, dan hier het geval was. Bovendien zou in dat geval de plaats van aantreffen van de (schouder)fototas, rechts naast het spoor bij het braaksel, niet te verklaren zijn geweest. Deze zou dan ergens in de buurt van of nog aan het slachtoffer, beschadigd zijn aangetroffen, het geen hier duidelijk niet het geval was.

Van het hoofd van het slachtoffer ontbrak vanaf de neus het bovenste gedeelte. Dit is consistent met de door medewerkers van FTO aangetroffen situatie, waarbij eerst de bovenzijde van de schedel door de trein wordt aangereden. Daarbij kan bloed op het perron terecht zijn gekomen, de plaats van aantreffen hiervan past ook in dit geheel. Vervolgens komen de hersenen en schedeldelen op het spoor terecht, beginnend op circa 1 meter afstand vanaf de fototas, rechts naast het spoor.

Het slachtoffer werd vervolgens tussen de rechterzijde van de trein en het perron meegesleurd en vermorzeld, waarbij de arm werd losgerukt van het lichaam en het lichaam enige meters verder rechts naast het spoor terecht kwam. Deze positie kan nog enigszins veranderd zijn door enkele daarna passerende goederentreinen. Gelet op het algehele sporenbeeld zijn medewerkers van FTO er van uitgegaan dat het hier een goederentrein betrof die het slachtoffer gegrepen had. Zou hij door een (veel) sneller passerende passagierstrein zijn gegrepen, dan zou het lichaam zeer waarschijnlijk teruggeslingerd worden c.q. blijven liggen op het perron dan wel, dat alleen een lichaamsdeel (in casu het hoofd) zijn afgerukt en komt het lichaam niet rechts naast het spoor terecht.

2. (...)

Het bloed is niet onderzocht. Zie verdere motivatie in het antwoord onder 1. Gelet op de verschijningsvorm van deze concentratie bloed (diameter circa 7 cm) en de in de directe omgeving hiervan aangetroffen gestempelde vage bloedsporen, bleek, dat derden reeds in deze concentratie getrapt/gestaan hadden en vervolgens vage gestempelde bloedsporen in de nabijheid hadden achtergelaten. Derhalve had het spoor geen reconstructiewaarde meer. Voor de komst van de medewerkers van FTO ter plaatse waren er al meerdere personen op het perron geweest.

3. (...)

Er is een onderzoek aan en om de fiets verricht, hetgeen verder niets opleverde. Er werden op de fiets geen sporen, anders dan ontstaan door normaal gebruik, aangetroffen. Dus van sporen van bijv. een aanrijding, "vreemde" lak c.q. schade was absoluut geen sprake. Ook op het perron, ter plaatse van de fiets en de directe omgeving daarvan, werden geen recente sporen van aan aanrijding c.q. slepen, schuiven o.i.d. aangetroffen.

4. (...)

Er was geen enkele meerwaarde voor het onderzoek om een technisch onderzoek aan de trein te verrichten gelet om de hierboven aangehaalde bevindingen.

5. (...)

Op de plaats van het ongeval heeft de politie alleen de getuige K. gesproken. Deze man heeft het slachtoffer gevonden. De politie heeft op of in de omgeving van het station geen personen aangetroffen buiten de eerder genoemde getuige, personeel NS en hulpdiensten. Er is geen buurtonderzoek gedaan. Er is ook niet actief via de media gezocht naar getuigen.

6. (...)

Na het bekend worden van de identiteit van het slachtoffer. Deze kon pas worden vastgesteld na het onderzoek in de woning naar dactyloscopische sporen van de bewoner. De onderzoekers zijn om 10.15 uur de woning van het slachtoffer binnen gegaan. Er is geen tijdstip vastgelegd waarop voor 100 procent zeker was het gevonden lijk ook dat van slachtoffer Sx was. Het tijdstip ligt vermoedelijk omstreeks 10.30 uur. In mijn eerdere brief heb ik u al laten weten dat de prioriteit lag bij het in kennis stellen van de nabestaanden. Er heeft verificatie plaats gevonden om vergissingen uit te sluiten. De stappen die zijn ondernomen om voor 100 procent zeker bij klaagster uit te komen zijn: Telefonische verificatie bij de gemeente Tilburg naar familieleden van het slachtoffer. Deze informatie moest handmatig worden onderzocht. Bij de gemeente Tilburg zijn de namen van de ouders bekend geworden. Bleek dat het slachtoffer in Leeuwarden was geboren waarna telefonische verificatie bij de gemeente Leeuwarden volgde. Ook hier gold dat de gegevens handmatig moesten worden opgezocht. Al daar bleek dat de ouders van het slachtoffer naar Middelburg waren verhuisd. Daarna verificatie bij gemeente Middelburg waarna de cirkel rond was en voor 100 procent was vastgesteld dat klaagster het enige directe familielid van het slachtoffer zou moeten zijn aan wie het bericht moest worden aangezegd. Er is nog contact geweest met de huisarts van het slachtoffer. Hem waren geen adressen van familie bekend.

7. (...)

Er vanuit gaande dat u politie Middelburg bedoeld in plaats van politie Tilburg, is volgens het Bedrijfs Processen Systeem van de politie Middelburg, dat de politie Tilburg om 15.15 uur contact heeft met verzoek om klaagster in kennis te stellen van het overlijden van haar zoon. Volgens de betrokken ambtenaar heeft hij medegedeeld aan de politie Middelburg dat het slachtoffer een niet natuurlijke dood is gestorven en door een trein is gegrepen met het verzoek het bericht aan klaagster aan te zeggen. Hij heeft niet gezegd dat het slachtoffer zelfdoding heeft gepleegd.

8. (...)

De 2 luchtdrukwapens zijn meegenomen omdat ze op sportwapens leken, waarvoor in sommige gevallen een Verlof tot Voorhanden vereist kan zijn. Het vaststellen ter plaatse of deze onder Wet Wapens en Munitie vallen is alleen voor een deskundige mogelijk. Primaire was het meenemen ook gericht op het voorkomen dat de wapens in handen van derden zouden vallen en secundair op de Wet Wapens en Munitie. In het gesprek dat de verbalisanten met klaagster hebben gehad is ook niet over het wel of niet legaal voorhanden hebben gesproken. Klaagster gaf zelf aan niets met de wapens te kunnen doen en de verbalisanten hebben voorgesteld de wapens te vernietigen. Er is nergens vastgelegd wanneer en op welke wijze de wapens onderzocht zijn. Dit had geen enkele prioriteit omdat de wapens vernietigd konden worden. Weken later heeft een van de verbalisanten navraag gedaan of voor het voorhanden hebben van de betreffende wapens wel of geen Verlof tot Voorhanden nodig was. Dat bleek zoals bekend niet het geval te

zijn..."

H. Nadere reactie verzoekster

Nadat de Nationale ombudsman de nadere reactie van de korpsbeheerder van 21 februari 2004 ter commentaar had voorgelegd aan verzoekster, deelde zij de Nationale ombudsman per brief van 30 maart 2004 onder meer het volgende mee:

"Na deze brief te hebben gelezen en daarna de andere stukken, komen wij tot de volgende conclusie: veel tegenstrijdigheden. (...) Een uitspraak bijvoorbeeld: braaksel onderzocht? Ja-Nee. Wel bloedonderzoek, nu weer ineens niet. Dan de zin: de politie heeft de getuige K. gesproken. Ook niet waar. Heb gisteravond nog met deze persoon gesproken. Deze persoon heeft zijn naam en adres achtergelaten bij de beambte van de spoorwegen, nadat hij met een beambte het lichaam van mijn zoon had bedekt. Het heeft bij deze persoon altijd bevreemding gewekt dat hij nooit door de politie is gehoord terwijl hij de eerste persoon was, die mijn zoon vond. Zo zijn er vele uitspraken die kant noch wal raken. Nu weer: we dachten dat het sportwapens waren. Ze moeten daar eens minder denken en meer doen waar ze voor aangenomen zijn. (...)

Dan nog een opmerking over een vorige brief. Mijn zoon woonde in het oude deel van Tilburg (zo ook de kaartjes van het hoofdstation). Met die opmerking proberen ze aan te geven dat het niet zo ongewoon was dat mijn zoon daar gevonden is. Maar dit gegeven is nu juist ongewoon. Vooral op deze plaats. Dan het buurtonderzoek. Ook weer zoiets, de buurtbewoners kenden mij en waren op de hoogte dat ik in Middelburg woonachtig was. Ze nemen echter wel klakkeloos een verklaring op en vullen die dan naar eigen inzicht in. Verder, als je dan de andere morgen op het bureau komt, dan word je geconfronteerd met de woorden: uw zoon had verboden wapens in huis. Helder denken is er op dit moment niet bij. Ze blijven doordrammen en komen met een papier om te ondertekenen. Als de handtekening is gezet en je vraagt toch verder zeggen ze doodleuk: ze waren op het randje. Rekening houden met gevoelens was er totaal niet bij. De klacht in zijn geheel blijft dus bestaan en wij vinden nog steeds dat de politie klungelig en onprofessioneel te werk is gegaan. Dat ik aangegeven zou hebben niets met de wapens te kunnen doen is totaal niet ter sprake gekomen. De indruk was dat de wapens belangrijker waren dan mijn zoon."

I. verklaring van betrokken ambtenaar H.

Op 7 juni 2004 legde politieambtenaar H. een verklaring af tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring houdt onder meer het volgende in:

"Ik werk inmiddels 28 jaar bij de politie. Mijn huidige rang is inspecteur van politie. In mei 2002 was ik werkzaam bij het team Wilhelminapark van het regiokorps Midden- en West-Brabant.

Op woensdag 8 mei 2002, vanaf ongeveer 09.00 uur, raakte ik bij deze zaak betrokken. Op dat moment begon mijn dienst en werd de zaak aan mij overgedragen.

Die nacht was rond 05.00 uur in de ochtend een melding binnengekomen van iemand die een lichaam langs het spoor bij het station West in Tilburg had aangetroffen. De agenten van de noodhulp zijn vervolgens ter plaatse gegaan. Om 09.30 uur werden ik en mijn collega's de heer C. en de heer Sp., volledig ingelicht over de zaak en verzocht een onderzoek in te stellen.

Ik ben op dat moment niet naar de plaats delict gegaan omdat op het moment dat ik in dienst kwam, het lichaam van het slachtoffer reeds naar het ziekenhuis was gebracht en de schouw was begonnen. Op het lichaam werd een identiteitsbewijs aangetroffen op naam van de heer Sx. Omdat het gezicht van het slachtoffer onherkenbaar was verminkt, kon de identiteit van het slachtoffer niet aan de hand van de pasfoto op het identiteitsbewijs worden vastgesteld. Dit betekende dat er een nader onderzoek naar de identiteit moest plaatsvinden. In dit soort gevallen is het namelijk van groot belang dat je de juiste persoon inlicht omtrent de dood van een familielid. Je wilt natuurlijk niet bij een verkeerde persoon het bericht aanzeggen dat een dierbare is overleden. Om die reden zijn wij, na toestemming van de officier van justitie, naar de woning van de heer Sx gegaan om vingerafdrukken te zoeken.

Ik had de fiets van het slachtoffer, dat bij het spoor was aangetroffen, meegenomen. Op het moment dat wij bij de woning van de heer Sx arriveerden, kwam de heer G. aanlopen. Hij zei direct tegen mij dat hij de fiets herkende als de fiets van de heer Sx. Ik ben toen even met hem in de politieauto gaan zitten om hem te vertellen wat er was gebeurd en ook om hem wat vragen te stellen. Hij vertelde mij dat hij en de heer Sx de vorige avond hadden meegelopen in een protestmars naar aanleiding van de moord op Pim Fortuyn. De heer G. vertelde mij dat de heer Sx nogal onder de indruk was van de moord op Pim Fortuyn en daarvan zelfs depressief was geworden. De heer Sx had tegen hem gezegd dat hij nog een biertje ging drinken in de stad. De heer G. zou hem vervolgens hebben gewaarschuwd omdat hij niet zo goed tegen bier kon. Ik heb de heer G. die verklaring op dat moment niet laten ondertekenen. Achteraf heb ik daar spijt van omdat hij later, volgens mij op het moment dat mevrouw S. een klacht indiende bij de politie, terugkwam op zijn verklaring. Hij gaf aan nooit te hebben gezegd dat de heer Sx depressief was.

Ik kende de heer G. niet. Ik had hem daarvoor nog nooit gesproken. Ik hoorde pas achteraf dat de heer G. al vaker klachten bij de politie had ingediend.

Ik denk dat hij zijn verhaal heeft aangepast nadat hij met mevrouw S. heeft gesproken. Ik ben van mening dat spontane verklaringen, zoals de heer G. die in eerste instantie in de auto aflegde, meestal de waarheid bevatten.

Wij zijn dus vervolgens met toestemming van de officier van justitie het huis van de heer Sx binnengegaan om vingerafdrukken te nemen teneinde met 100% zekerheid de identiteit van het slachtoffer te kunnen vaststellen. We zijn ongeveer één uur binnengewest. Naast mijn collega's Sp. en C. waren er ook twee mensen van de technische recherche aanwezig.

De woning was een grote bende. Het was een kleine flat maar overal lag troep. Ik weet nog wel dat ik meteen mijn handschoenen heb aangetrokken omdat alles stoffig en vies was. Wij hebben verder in de woning naar aanwijzingen gezocht die ons iets konden vertellen over de toedracht van het overlijden van de heer Sx.

U houdt mij voor dat de heer G. tegenover u heeft verklaard dat ook in kasten is gekeken.

In de woonkamer waren geen afsluitbare kasten. In de keukenkasten hebben wij wel gezocht naar een bruikbare vingerafdruk. We hebben lang moeten zoeken naar iets dat schoon was. We hebben tenslotte vingerafdrukken gevonden op wat glazen.

De hele woonkamer lag trouwens vol met tijdschriften, flyers en pamfletten. De computer stond ook nog aan. De flyers e.d. hebben we niet meegenomen. Ik denk dat er wel een stapel lag van één meter hoog en twee meter in de omvang. Veel van die flyers e.d. hadden betrekking op Hitler en het nazisme. Wij hebben dit later in een mutatie in algemene bewoordingen vastgelegd. Dit betrof een vaststelling en geen oordeel. Overigens zijn er door medewerkers van de unit Forensisch Technische Ondersteuning (FTO) foto's genomen van de flat. Die kunt u opvragen om te zien wat er allemaal in de woning lag en hoe die eruitzag. In de woning troffen we ook twee wapens aan. Daarnaast waren we niet op zoek, die lagen gewoon voor het grijpen. Het klopt dat er geen verslag van het binnentreden is opgesteld. Dit is in de interne klachtprocedure reeds aan de orde gekomen. De fiets heb ik uiteindelijk in de schuur gezet.

Nadat was vastgesteld dat het slachtoffer daadwerkelijk de heer Sx was, zijn we op zoek gegaan naar familieleden om hen van het overlijden in kennis te stellen. Wij hebben daartoe eerst navraag gedaan bij de gemeente Tilburg. Daar konden ze alleen maar vinden dat de heer Sx vanuit Leeuwarden naar Tilburg was verhuisd. Dit moest handmatig worden opgezocht. Vervolgens hebben wij navraag gedaan bij de gemeente Leeuwarden. Ook daar moest de informatie handmatig in het archief worden opgezocht. Het heeft heel lang geduurd voordat wij antwoord op onze vraag kregen. Ik meen mij te herinneren dat we pas na de lunch, dus zeker na enen, te horen kregen dat de familie in Middelburg woonde. Vervolgens hebben wij contact opgenomen met de politie in Zeeland met het verzoek de moeder van de heer Sx te informeren over het overlijden van haar zoon. Ik meen dat de heer Sp. met de collega's in Middelburg heeft gebeld.

De volgende dag heb ik niet gewerkt. Op die vrijdag daarna heb ik de zaak doorgesproken met mijn collega's Sp. en C. Zij vertelden mij dat zij die donderdag 9 mei een gesprek

hadden gehad met mevrouw S. en een vriendin van haar. Zij gaven aan dat het gesprek met moeder goed was verlopen. Wel had zij aangegeven dat haar zoon volgens haar nog teveel in het leven stond om zelfmoord te plegen.

Op dat moment was het onderzoek nog in volle gang en was het nog steeds onduidelijk wat er precies was gebeurd. Uit politieonderzoek bleek dat op het station West wel camera's hingen, maar dat die niet werkten. Verder woonden er in de nabijheid van het station geen mensen zodat een buurtonderzoek aldaar geen optie was. We hebben wel een buurtonderzoek uitgevoerd in de straat waar de heer Sx woonde. Wij hebben daar met enkele omwonenden gesproken maar ook dit leverde niets op. Met degene die het lichaam had gevonden, had reeds op de ochtend van 8 mei 2002 een gesprek plaatsgevonden. Ook de machinist is gehoord, maar die had van het ongeval niets gemerkt. De FTO liet na ongeveer één week weten dat zij geen aanleiding hadden gevonden om aan te nemen dat er sprake was geweest van een misdrijf. Na twee weken is het onderzoek uiteindelijk afgerond.

U vraagt mij waarom in de media geen oproep is gedaan aan getuigen om zich te melden. We plaatsen geen oproep in de krant omdat het Brabants Dagblad weigert hieraan mee te werken.

Na ongeveer één week, werd ik gebeld door mevrouw Sx. Zij sprak over Turkse mannen in een auto, die iets met de dood van haar zoon te maken zouden hebben. Volgens haar was haar zoon het slachtoffer geworden van een misdrijf. In dat telefoongesprek vroeg ik haar om meer informatie met betrekking tot die Turkse mannen. Dit weigerde zij echter en gaf aan dat ik via haar advocaat wel meer zou horen. Een paar weken later ontving ik een brief van haar advocaat waarin hij een kenteken noemde. Dit kenteken hebben wij toen nagetrokken. Het kenteken bleek van een buurtbewoner te zijn die niets met de zaak te maken had. Verder hadden we geen aanwijzingen meer die moesten worden onderzocht.

Ik heb, meen ik, tweemaal telefonisch contact gehad met mevrouw S. De eerste maal heb ik met haar gesproken over de informatie die de heer G. mij in eerste instantie had verstrekt, namelijk dat de heer Sx mogelijk depressief zou zijn geweest. Mevrouw S. was het daar niet mee eens. Uit navraag bij de huisarts bleek dat hij hierover ook niets kon vertellen, in die zin dat hij in ieder geval nooit anti-depressiva had voorgeschreven.

Mijn indruk van de telefoongesprekken die ik met mevrouw S. heb gevoerd, is dat zij duidelijk te kennen gaf het nergens mee eens te zijn. Als ik iets wilde uitleggen, had zij haar eigen mening daarover. Ik vond dat op een gegeven moment een beetje vervelend worden. Toen ze me vertelde dat ze meer informatie had over een mogelijk misdrijf, weigerde ze die informatie op dat moment aan mij te geven of nader toe te lichten. Ze zei dat ze dat wel via haar advocaat zou doen. Het kan zijn dat ik tegen haar heb gezegd dat er mogelijk sprake was van zelfdoding. Dit was immers één van de mogelijkheden die de politie voor ogen stond. Dit was mede ingegeven door de informatie die de heer G. mij had

verstrekt.

Mevrouw S. zei vanaf het begin dat haar zoon geen zelfmoord had gepleegd. De politie heeft haar duidelijk proberen te maken dat niet duidelijk was geworden of hier sprake was van zelfmoord of van een ongeluk. Gedurende het onderzoek hebben wij alle opties voor ogen gehouden. Wij hebben ook geprobeerd na te gaan wat de heer S. die nacht om 02.00 uur op het station deed. Op dat tijdstip reden er namelijk geen passagierstreinen. Het station lag ook niet op de route van de stad naar zijn huis. We vroegen ons ook af waar hij in de uren voorafgaand aan het ongeval was geweest. We wisten het gewoonweg niet. Het braaksel dat op het perron was aangetroffen konden we niet onderzoeken omdat het er al te lang had gelegen. Omdat niets op moord of doodslag wees, en alle lijntjes op een gegeven moment waren onderzocht, heeft de politie het onderzoek op een gegeven moment afgesloten.

We hebben geen onderzoek verricht naar de computerbestanden van de heer Sx noch naar zijn telefoonverkeer. Overigens vraag ik mij af of de officier van justitie daarvoor überhaupt toestemming zou hebben gegeven. Er was immers geen enkele aanwijzing om aan te nemen dat er sprake was van een misdrijf. Achteraf was het misschien echter toch beter geweest als deze punten indertijd wel waren onderzocht.

Ik heb nooit tegen mevrouw S. gezegd dat haar zoon een rechts-extremist was. Ik denk dat haar klacht hierover betrekking heeft op hetgeen hierover staat vermeld in het BPS. Daarin staat volgens mij vermeld dat extreem-rechts georiënteerde literatuur in zijn woning was aangetroffen. Dit was ook zo. Hieraan heb ik echter nooit een waardeoordeel over de heer S. verbonden.

In het najaar van 2002 is er trouwens over deze zaak nog contact geweest met de heer G. Hij had toen een hele complottheorie. Ook dit heeft echter tot niets geleid.

Tijdens de interne klachtbehandeling ben ik zelf niet gehoord. Op een gegeven moment werd ik geconfronteerd met de afdoeningsbrief aan mevrouw S. Ik was nogal boos over deze gang van zaken en heb dit ook tegen mijn baas gezegd.

Tot slot wil ik nog opmerken dat ik, voorafgaand aan deze afspraak, de stukken niet meer heb doorgelezen. Ik ben u alles verteld voor zover ik mij dat nu nog kon herinneren, dus uit het 'blote hoofd' zeg maar. Dit betekent dat sommige zaken in de stukken misschien anders staan vermeld, zoals bijvoorbeeld bepaalde tijdstippen of data e.d. Voor de juistheid daarvan verwijs ik u dan ook naar de stukken. Daarin staat vermeld hoe alles precies is gegaan."

J. verklaring van betrokken ambtenaar C.

Op 7 juni 2004 legde politieambtenaar C. een verklaring af tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring houdt onder meer het volgende in:

"Ik werk sinds 2001 bij de politie. Op dit moment ben ik werkzaam bij de unit Forensisch Technische Ondersteuning. Op 8 mei 2002 werkte ik bij het team Wilhelminapark.

In de ochtend van 8 mei 2002 ben ik bij deze zaak betrokken geraakt. De heer H. heeft mij aan de heer Sp. gekoppeld om hem te helpen bij het traceren van de familieleden van de heer Sx en het verdere onderzoek. Ik heb die dag slechts vanaf het politiebureau gewerkt. Ik ben zelf dus niet op de plaats van het ongeval geweest. Ook ben ik niet aanwezig geweest bij de doorzoeking van de woning van het slachtoffer. U vraagt mij hoe het dan kan dat mijn naam wel in de mutaties staat vermeld. Dit komt omdat in die mutatie alle namen worden vermeld van de personen die aan de zaak hebben gewerkt. Het kan zijn dat ik eerst mijn bevindingen in de mutatie heb vastgelegd waarna vervolgens een collega verder is gegaan en zijn bevindingen heeft vermeld. Dit vormt dan uiteindelijk één mutatie. Naar aanleiding daarvan zou u kunnen denken dat ik overal bij aanwezig ben geweest, maar dat is dus niet het geval geweest.

Op een gegeven moment heeft mijn collega Sp. telefonisch met mevrouw S. gesproken. Hij heeft daarbij de afspraak gemaakt dat zij de volgende dag voor een gesprek met hem naar het bureau zou komen. Hij heeft mij gevraagd daarbij aanwezig te zijn. Mevrouw S. had een vriendin meegenomen. Collega Sp. heeft vooral het woord gevoerd omdat ik inhoudelijk niet van de zaak op de hoogte was. Ik wist ook niets van de uitkomsten van het onderzoek.

Wat mij opviel was dat, hoewel mevrouw S. ook geëmotioneerd was, zij een heel duidelijke eigen visie had over wat er was gebeurd. Daar was zij niet vanaf te brengen. De bedoeling van het gesprek was om haar te informeren over onze bevindingen tot dan toe. Verder wilden wij meer informatie over haar zoon verkrijgen en een tijdlijn reconstrueren. Mevrouw S. gaf aan dat haar zoon erg veel moeite had met de moord op Pim Fortuyn. Ze kon echter niet geloven dat haar zoon zelfmoord zou hebben gepleegd. Ze wilde dat de onderste steen boven zou worden gehaald. In het gesprek hebben wij duidelijk aangegeven dat wij niet wisten wat er was gebeurd. Wij hebben dan ook duidelijk aangegeven dat wij ervan uitgingen dat het een ongeluk was geweest. Mevrouw S. zei dat zij dacht dat haar zoon mogelijk het slachtoffer was geworden van een misdrijf. Ik kan mij echter niet meer herinneren wat zij daarover precies heeft gezegd. Voor ons was het gewoon niet duidelijk wat er was gebeurd. Er was in ieder geval geen afscheidsbrief gevonden in de flat.

Ook kan ik me nog herinneren dat mevrouw S. meerdere keren opmerkte dat het zolang had geduurd voordat er contact met haar was opgenomen. Hoewel mijn collega Sp. haar heeft uitgelegd dat dit werd veroorzaakt doordat handmatig gezocht moest worden in de archieven van de bevolkingsregisters van twee verschillende plaatsen, bleef zij hierop terugkomen. Wij hebben ook nog tegen haar gezegd dat we met de heer G. hadden gesproken. Volgens mevrouw S. was hij helemaal niet zo'n goede vriend van haar zoon.

Tijdens het gesprek hebben we alle bezittingen die bij het lichaam van haar zoon waren aangetroffen, aan mevrouw S. overhandigd. Dit betrof onder meer een fototas.

Wat ik me verder nog heel goed kan herinneren is dat mevrouw S. na afloop van het gesprek aangaf dat ze het een fijn gesprek had gevonden en dat ze goed door ons was opgevangen.

Met betrekking tot de aangetroffen wapens kan ik mij nog het volgende herinneren. Er waren twee wapens aangetroffen in de woning. Eén daarvan was een luchtbuik. Ik weet niet meer wat het andere wapen was. Op dat moment wisten wij niets over het kaliber van de wapens waardoor het niet zeker was of het verboden wapens waren. Wij hebben dit ook uitgelegd aan mevrouw S. en daarbij aangegeven dat het wat ons betrof sowieso beter zou zijn als de wapens aan het verkeer werden onttrokken. Mevrouw S. heeft toen een afstandsverklaring getekend. Ik kan me niet herinneren dat zij heeft aangegeven het hiermee oneens te zijn. Wel kan ik me herinneren dat uit later onderzoek is gebleken dat de luchtbuik een kaliber had van 4,5 waardoor het uiteindelijk geen verboden wapen bleek te zijn. Dit heb ik echter van horen zeggen.

Verder kan ik me niet herinneren dat we het over de aangetroffen lectuur hebben gehad. Wel hebben we over de in de woning aangetroffen posters gesproken. Mevrouw S. gaf namelijk aan dat zij wist dat de bij haar zoon inbeslaggenomen posters weer aan hem waren teruggegeven. Blijkbaar waren die recent teruggegeven na een gerechtelijke procedure of een kort geding of iets dergelijks. Omwonenden hadden aanstoot genomen aan de teksten op de posters. Ik kan mij ook niet herinneren dat we hebben gesproken over rechts-extremisme o.i.d.

Ik vind dat het een uitermate goed gesprek is geweest. Hoewel mevrouw S. telkens aangaf dat zij het er niet bij zou laten zitten, betrok ze dit niet op ons persoonlijk. Het gesprek heeft zo'n anderhalf tot twee uur geduurd. Ik weet nog dat ik meerdere keren koffie heb gehaald, alsook een asbak. Ik vind dat wij ons zeer meelevend hebben opgesteld. Ik was dan ook verbaasd dat ze een klacht had ingediend. Ik kan mij dan ook niet totaal niet vinden in haar klacht. Ik vond het niet leuk om te lezen dat zij ons tactloos noemde en zei dat wij geen medeleven hebben getoond. Dit slaat helemaal nergens op.

Tijdens de politieopleiding hebben wij allemaal een cursus slachtofferhulp gevolgd zodat wij weten hoe we dergelijke gesprekken moeten voeren.

U houdt mij voor dat mevrouw S. er verder over heeft geklaagd dat wij haar een afstandsverklaring hebben laten ondertekenen terwijl zij op dat moment zeer emotioneel was. Hoewel mevrouw S. wel emotioneel was, bleek zij wel zakelijk en realistisch te kunnen denken. Ik heb meerdere 'slecht-nieuws'- gesprekken gevoerd en mensen zitten daarbij soms emotioneel aan het plafond. Dit was bij mevrouw S. zeker niet het geval. Als dit wel zo was geweest, dan hadden wij haar de afstandsverklaring op dat moment niet

laten tekenen. Dat soort onderwerpen komen dan helemaal niet ter sprake. Daar is dan altijd op een later moment gelegenheid voor.

Tijdens de interne klachtbehandeling ben ik over de klacht van mevrouw S. gehoord."

K. verklaring van betrokken ambtenaar Sp.

Op 7 juni 2004 legde politieambtenaar Sp. een verklaring af tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring houdt onder meer het volgende in:

"Ik werk sinds november 1998 bij de politie. Momenteel ben ik werkzaam als rechercheur.

Op 8 mei 2002 had ik dagdienst, hetgeen betekende dat ik om ongeveer 09.00 uur 's ochtends in dienst kwam. Ik kreeg toen te horen dat die nacht een slachtoffer langs de rails bij station West was gevonden. Collega's van de noodhulp waren die nacht ter plaatse geweest waarna het lijk was overgebracht naar het ziekenhuis. In de ochtend werd de zaak aan mij en mijn collega's, de heer H. en de heer Jx, overgedragen. Ik ben zelf niet meer naar de plaats delict geweest omdat die plek al was onderzocht door de FTO en het stoffelijk overschot daar reeds was weggehaald.

Ik ben wel aanwezig geweest bij de doorzoeking van de woning van de heer Sx. Omdat de identiteit van het slachtoffer vanwege het letsel aan zijn hoofd niet meer kon worden vastgesteld aan de hand van de pasfoto die op het identiteitsbewijs was aangetroffen, moesten we op zoek naar vingerafdrukken. Ik geloof dat ik met de heer H. en de heer Jx naar de woning van het slachtoffer ben gegaan. Na overleg met de officier van justitie zijn wij de woning binnengetrepen.

In het huis was het een enorme troep. Wat mij opviel was dat er rare, rechts-extremistisch getinte foto's hingen, vlaggen met een hakenkruis en boeken over Hitler en het nazisme e.d. lagen. Wij zagen ook direct een bajonet en een luchtbuks liggen. Deze lagen gewoon voor het oprapen op de grond. Omdat alles een vieze troep was, zijn wij op kopjes naar vingerafdrukken gaan zoeken. Ook hebben we gekeken of er een adresboek of een afscheidsbrief lag. De FTO was ook in de woning aanwezig. Er werd namelijk ook gezocht naar een aanwijzing voor wat er nu precies gebeurd kon zijn. De FTO zocht bijvoorbeeld naar sporen van een vechtpartij, die overigens niet zijn aangetroffen.

Er stonden in de woonkamer slechts open kasten, zonder laden, zodat we in één oogopslag alles konden zien. Ik weet niet precies hoeveel mensen bij het onderzoek in de woning betrokken zijn geweest.

Ik kende het adres van de heer Sx wel omdat het in mijn werkgebied lag. Het was mij bekend dat op dit adres al eerder problemen waren geweest. Buurtbewoners hadden zich gestoord aan de tekst van de pamfletten die de heer Sx achter zijn ramen had geplakt.

De pamfletten en lectuur die wij tijdens de doorzoeking aantroffen, hebben wij gewoon laten liggen. Dit was niet relevant voor het onderzoek. Wij hebben daarvan niets meegenomen. Wij hebben alleen de wapens meegenomen omdat het gevaarlijk was die in de woning achter te laten. Ik heb geen idee of iemand nog naar de computer van de heer Sx heeft gekeken.

Nadat we de vingerafdrukken hadden vergeleken met de vingerafdrukken van het slachtoffer, wisten wij voor 100% zeker dat het slachtoffer de heer Sx was. Vervolgens moesten we op zoek naar familieleden. Ik weet niet meer of de heer G. ons op het spoor van de gemeente Middelburg heeft gebracht of dat we daar op een andere manier achter zijn gekomen. Op een gegeven moment heb ik echter de politie te Middelburg gebeld met het verzoek mevrouw S. in te lichten. Ik heb daarbij in het kort verteld wat er was gebeurd. Ik kan me niet herinneren of ik de politie in Middelburg heb verteld over de omstandigheden waaronder de heer Sx was aangetroffen. In ieder geval heb ik wel gezegd dat het onderzoek nog liep. Ik kan me dan ook niet voorstellen dat ik zou hebben gezegd dat het een zelfmoord was. Op dat moment was dat immers nog helemaal niet zeker. Voordat ik die dag naar huis ging, heb ik via de tele-service nog gehoord dat de politie te Middelburg het bericht inmiddels aan mevrouw S. had aangezegd. Verder werd mij daaruit duidelijk dat mevrouw S. de volgende dag met een buurvrouw naar het bureau zou komen.

De volgende dag heb ik samen met C. twee uur lang gesproken met mevrouw S. en haar buurvrouw met het doel haar meer duidelijkheid te geven over het politieonderzoek. Ze had heel veel vragen en we hebben geprobeerd uit te leggen hoe het onderzoek ervoor stond en wat er verder nog zou gaan gebeuren. We hebben ook gezegd dat er op dat moment geen enkele aanwijzing bestond om uit te gaan van een moord en dat het dus waarschijnlijk een ongeval of zelfmoord was geweest. Mevrouw S. was heel zakelijk en kwam over als een pittige tante. Ze kon niet begrijpen waarom het was gebeurd. Ik kreeg tijdens het gesprek niet de indruk dat ze het niet met ons eens was, maar alleen dat ze niet kon begrijpen waarom haar zoon zelfmoord had gepleegd. We hebben ook aangegeven dat we geen afscheidsbrief hadden gevonden.

We hebben het ook nog over de wapens gehad. Mevrouw S. heeft daarvoor een afstandsverklaring getekend. Ik heb daarbij duidelijk aangegeven dat het nog niet duidelijk was of het verboden wapens waren omdat daarnaar nog geen onderzoek was verricht. Ik heb wel gezegd dat het mij sowieso beter leek om afstand te doen van de wapens zodat die niet in verkeerde handen zouden vallen. Ik meen mij te herinneren dat mevrouw S. zei dat het geen verboden wapens waren. Na mijn uitleg maakte zij echter geen enkel bezwaar tegen het ondertekenen van de afstandsverklaring. Ik verbaas mij erover dat mevrouw S. achteraf zegt zich hierbij geïntimideerd te hebben gevoeld. Ik had niet het gevoel dat er druk op haar werd uitgeoefend. Als zij zwaar geëmotioneerd was geweest, dan hadden wij haar die verklaring zeker niet laten ondertekenen.

Verder hebben wij met haar nog gesproken over de in de woning aangetroffen pamfletten en rechts-politieke teksten. Mevrouw S. gaf aan dat haar zoon politiek bewust was en niet rechts-georiënteerd. We hebben haar in dat gesprek wel duidelijk gemaakt dat het feit dat in de woning mogelijke extreem-rechtse pamfletten en boeken waren aangetroffen, niet relevant was voor het onderzoek. Wij hebben in de mutatie gewoon kort vastgelegd wat we hadden aantreffen in de woning, zonder enige bijbedoeling. Dit was namelijk ook niet relevant voor het onderzoek.

Aan het einde van het gesprek heeft mevrouw S. gezegd dat ze vond dat we haar goed hadden opgevangen. Voor mijn gevoel ging het ook heel goed. Ik voelde me dan ook ontzettend op mijn tenen getrapt toen ik hoorde dat mevrouw S. alsnog een klacht over de gang van zaken tijdens dit gesprek had ingediend. Dat wij ons tactloos en niet meelevend hebben opgesteld, klopt van geen kant. Ik ben echt verbijsterd dat zij deze klachten naar voren heeft gebracht. Mijn beleving was in ieder geval heel anders.

Tijdens mijn opleiding heb ik een cursus slachtofferzorg gevolgd. Dit was verplicht. Verder heb ik anderhalf jaar bij de noodhulp gewerkt zodat ik al een aantal malen zulke gesprekken had gevoerd. Na het gesprek zijn we nog wel een paar dagen bezig geweest met het onderzoek. Ik weet niet meer wanneer wij het onderzoek precies hebben afgerond. In ieder geval is de plaats delict onderzocht op sporen en is gekeken of het braaksel kon worden onderzocht. Het braaksel is onderzocht door de recherche. Ik heb geen idee wat daaruit is gekomen. Verder is er gekeken of er op het station videobeelden waren gemaakt. Er bleken wel videocamera's te hangen maar die werkten op dat moment niet. Overigens werken die nog steeds niet. Volgens de NS is het een te duur systeem. Verder kan ik me zo voorstellen dat collega's de volgende dag op het tijdstip van het ongeval op het station zijn gaan kijken om te zien of er mogelijk nog getuigen waren. Het is namelijk vaak zo dat als mensen op een bepaald tijdstip reizen, zij dit op andere dagen ook doen. Omdat op het bewuste tijdstip echter geen passagierstreinen reden, denk ik niet dat dit onderzoek iets heeft opgeleverd. Het station lag ook te ver van de bewoonde wereld af zodat niemand uit die buurt iets gezien kon hebben. Het buurtonderzoek dat in de straat van het slachtoffer is uitgevoerd, leverde ook niets op. We wisten dus alleen dat het slachtoffer bij de protestmars vanwege de moord op Pim Fortuyn was geweest en vervolgens iets in de stad was gaan drinken. Dat hadden we gehoord van de heer G. Hij heeft zijn verklaring overigens later weer ingetrokken. Ook de schouwarts gaf aan dat op het lichaam van het slachtoffer geen letsel was aangetroffen dat wees op een andere oorzaak (bijvoorbeeld het toepassen van geweld) dan de aanrijding met de trein.

Toen er verder geen aanknopingspunten meer waren, hebben we het onderzoek gesloten. Ik heb geen idee of dit uiteindelijk met mevrouw S. is besproken. Ikzelf werkte op dat moment namelijk al niet meer bij het team Wilhelminapark.

Ik ben tijdens de interne klachtbehandeling niet gehoord. Ik hoorde pas dat mevrouw S. een klacht had ingediend op het moment dat ik een brief van de Nationale ombudsman

ontving."

L. verklaring van betrokken ambtenaar Jo.

Op 7 juni 2004 legde politieambtenaar Jo. een verklaring af tegenover twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring houdt onder meer het volgende in:

"Vanaf 1998 werk ik als privacyfunctionaris bij het district Tilburg van het politiekorps Midden- en West-Brabant. Ik werk sinds 1968 bij de politie.

Als achtergrondinformatie zal ik u eerst wat vertellen over wat mijn functie precies inhoudt. Binnen de politieregio Midden- en West-Brabant heeft elk district zijn eigen privacy-functionaris. Er is ook een privacy-functionaris op regionaal niveau. Een privacy-functionaris is onder meer belast met verzoeken om inzage in de politieregisters. Op grond van artikel 30 van de Wet Politieregisters hebben nabestaanden van slachtoffers van zelfdoding of een ongeval, in principe geen recht op inzage in de stukken. In het kader van de hulpverleningstaak van de politie is echter besloten om bij dergelijke verzoeken van nabestaanden toch een gesprek met hen aan te gaan en hun inlichtingen te verstrekken. Van te voren wordt dan bekeken welke informatie kan worden verstrekt. Deze informatie wordt dan tijdens dit gesprek mondeling overgebracht; nabestaanden hebben dus geen inzage in de stukken zelf.

In deze zaak verzocht de advocaat van mevrouw S. om inzage in de stukken. Vervolgens heb ik dit verzoek getoetst aan de wettelijke normen. Dit gebeurt middels het aflopen van een standaardformulier. Daarin wordt onder meer vermeld wie de aanvraag heeft gedaan en om welke reden. Uiteindelijk maken wij, daarmee bedoel ik mijzelf en de regiofunctionaris met wie ik altijd overleg, een afweging om de verlangde informatie wel of niet te verstrekken. Die afweging wordt ook in het formulier vermeld.

Na afweging van het verzoek, hebben wij in dit geval besloten om een persoonlijk gesprek aan te gaan met mevrouw S. Dit gesprek vond plaats op 3 juli 2002. Daarbij waren ook haar advocaat en een kennis van haar aanwezig. Het verloop van dit gesprek is in het standaardformulier vastgelegd.

De advocaat van mevrouw S. had in zijn brief om verstrekking van het proces-verbaal met betrekking tot de dood van de heer Sx verzocht. Op basis van de bepalingen uit de Wet Politieregisters konden we dit echter niet aan hem verstrekken. Omdat een gesprek waarin wordt geprobeerd antwoord te geven op vragen van nabestaanden van belang is voor de rouwverwerking, is toch besloten een gesprek met mevrouw S. aan te gaan.

In zo'n gesprek begin ik meestal met de erkenning van de emoties. Ook waarschuw ik mensen ervoor dat de informatie van de FTO uit het dossier soms moeilijke of gruwelijke passages kan bevatten. Verder leg ik altijd in algemene bewoordingen uit wat voor handelingen zijn verricht. Ik maak daartoe een tijdlijn en loop die met de mensen langs.

Ook in dit geval had ik op basis van de stukken uit het BPS een chronologisch overzicht gemaakt van de stappen die waren ondernomen. Ik heb aan mevrouw S. verteld wat er volgens de politie was gebeurd en daarbij soms geciteerd uit de desbetreffende mutaties. Mevrouw S. heeft de stukken zelf niet ingezien, noch heeft ze op een computer de mutaties meegelezen. Als er meer specifieke vragen waren, zoals bijvoorbeeld de vindplaats van het braaksel, dan heb ik die aan de hand van de stukken in detail beantwoord. Ik geef zelf nooit een oordeel, noch trek ik zelf conclusies. Ik doe dan ook geen uitspraken over het politieonderzoek en laat mij niet uit over wat ik van een zaak vind. Ik lees alleen de mutaties voor.

Mijn indruk was dat mevrouw S. zelf een bepaald idee had, namelijk dat iemand het op haar zoon had gemunt. Mevrouw S. was weinig ontvankelijk voor het verhaal dat ik vertelde, namelijk dat uit het politieonderzoek niet duidelijk was geworden wat er precies was gebeurd maar dat er in elk geval geen aanleiding was om te aan te nemen dat er sprake was van een strafbaar feit. Het leek alsof haar advocaat daar meer voor openstond. Omdat uit het politieonderzoek bleek dat er geen reden was om te denken aan een strafbaar feit, heb ik tijdens het gesprek gezegd dat het mogelijk zelfdoding was of een ongeval. Wel heb ik aangegeven dat er geen afscheidsbrief in de woning was aangetroffen.

Uit het gespreksverslag leid ik af dat er tijdens het gesprek met name vier punten aan de orde zijn gekomen. Als eerste de visie van mevrouw S. dat zelfdoding niet aannemelijk was. Ten tweede dat zij niet tevreden was met de manier en het tijdstip waarop zij over de dood van haar zoon was ingelicht. Ten derde dat zij het idee had dat haar zoon werd achtervolgd en als laatste dat er wellicht nog een klacht zou worden ingediend of dat er nog nadere inhoudelijke vragen zouden worden gesteld. Ik heb mij daarover niet uitgelaten maar haar voor het indienen van een klacht of het stellen van vragen verwezen naar de juiste personen. Ik ben dus ook niet inhoudelijk ingegaan op haar klacht dat het lang had geduurd voordat zij is ingelicht. Daarvoor heb ik haar doorverwezen naar de korpschef. Ik kan mij herinneren dat de aangetroffen lectuur ook nog onderwerp van gesprek is geweest. Ik heb voorgelezen wat daarover in de mutatie stond vermeld, namelijk dat er rechts-extremistisch materiaal was aangetroffen. Meer heb ik daarmee niet willen zeggen; ik heb slechts verwoord wat in de mutatie was vastgelegd. Het extreem-rechtse sloeg op de inhoud van de aangetroffen lectuur. Ik heb daaraan geen conclusies verbonden over haar zoon. Ik heb op dat moment alleen willen aangeven hoe de zaken erbij lagen. Ik heb dus niet tegen mevrouw S. gezegd dat haar zoon een rechts-extremist was.

Ik heb in het gesprek geprobeerd om op een goede manier aan mevrouw S. mee te geven dat de politie van mening was dat er geen sprake was van een strafbaar feit.

We hebben het ook nog over de aangetroffen wapens gehad. Ook hier heb ik weer voorgelezen uit de mutaties. De insteek die ik heb is dat ik mij niet inhoudelijk bemoei met de zaak. Ik verwijs alleen naar degenen die kunnen helpen, bijvoorbeeld als er sprake is

van een klacht.

U houdt mij voor dat mevrouw S. heeft gezegd dat ik niet bereid was nader onderzoek te doen naar de door haar aangedragen getuigen. Ik kan mij niet herinneren dat zij iets over getuigen heeft gezegd. In het geval zij dit wel heeft gedaan, heb ik haar duidelijk aangegeven dat ik op dat gebied niets voor haar kon betekenen omdat ik niet was belast met het onderzoek. Ik heb haar daarvoor doorverwezen naar de teamchef. Maar nogmaals, ik kan me niet herinneren dat we het daarover hebben gehad.

Tijdens het gesprek voerde met name mevrouw S. en haar advocaat het woord. Ik weet niet meer hoe lang het gesprek heeft geduurd. Ik vond het een trieste zaak; het is altijd moeilijk om een kind te verliezen. Dat heb ik ook uitgesproken. Het leek of mevrouw S. hier nauwelijks aan toekwam en het verlies zelf geen plaats kon geven. Ze zei zeker te weten dat het geen ongeval of zelfmoord was geweest. Ik gaf haar duidelijk niet het antwoord dat ze wilde horen.

U vraagt mij naar de gemoedstoestand van mevrouw S. tijdens het gesprek. Ik maak wel eens gesprekken mee waarbij we echt pauzes moeten inlassen omdat de emoties te hoog oplopen en mensen het heel moeilijk hebben. Dat was hier zeker niet het geval. Ik vind dat ik zeker begrip heb getoond voor haar situatie. Wij proberen dat in ieder geval al te laten zien door een gesprek aan te gaan, ook al hebben deze mensen op grond van de wet geen recht op inzage. Dit doen wij met het oog op de verwerking van het leed.

Jaarlijks ontvangen wij zo'n 100 verzoeken om inzage of verstrekking van gegevens. Per jaar voer ik gemiddeld zo'n vier gesprekken met nabestaanden in geval van zelfdoding.

Ik ben niet betrokken geweest bij de interne klachtbehandeling."

M. verklaring van betrokken ambtenaar Jx

Op 23 juni 2004 legde politieambtenaar Jx een telefonische verklaring af tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring houdt onder meer het volgende in:

"Ik kan mij nog wel herinneren wat er op 8 mei 2002 is voorgevallen. Ik ben die dag om ongeveer 08.00-08.30 uur in dienst gekomen. Tijdens de briefing hoorde ik dat er die nacht een ongeval had plaatsgevonden bij treinstation West waarbij iemand om het leven was gekomen. Die nacht zijn twee collega's van de noodhulp ter plaatse geweest. Ik ben die ochtend met twee collega's, de heer Sp. en de heer H., naar het mortuarium gegaan. Daar aangekomen bleek de schouw al te zijn afgerond. De schouw had plaatsgevonden in het bijzijn van diezelfde twee collega's van de noodhulp.

Mijn collega's en ik zijn op dat moment niet meer naar de plaats van het ongeval gegaan omdat het stoffelijk overschot daar al was weggehaald en de plaats al was onderzocht.

In de kleding van het slachtoffer was een identiteitskaart aangetroffen waarop een adres stond vermeld. Doordat het hoofd van het slachtoffer grotendeels was weggeslagen, kon de identiteit niet aan de hand van de pasfoto op deze kaart worden vastgesteld. Om die reden moest in de woning van het slachtoffer nader onderzoek worden verricht. Ik ben vervolgens samen met Sp. en H. naar de woning van het slachtoffer gegaan. Later kwamen daar nog twee collega's van de technische dienst bij.

De woning van het slachtoffer was één vieze bende. Het was een kleine woning die helemaal lag bezaaid met krantenknipsels en zelfgemaakte posters. Het betrof echt enorme stapels. Je kon er bijna niet lopen. Het stof lag overal centimeters dik. Op uw vraag naar het onderwerp van de lectuur, antwoord ik dat er vooral veel Duitse kranten lagen, artikelen over Hitler en Pim Fortuyn en pamfletten en posters die tegen de PvdA en het paarse kabinet waren gericht. Zo lag er een zelfgemaakte poster waarop de slogan van Paars was verbasterd in iets anti-Paars. Ik kan me nu echter niet meer herinneren wat er precies op die poster stond. De Duitse kranten die er lagen waren echt heel oud.

De heer Sx was eerder aangehouden wegens het ophangen van pamfletten met racistische teksten. Omwonenden hadden zich daaraan gestoord. Ter zitting was hij echter vrijgesproken waarna de officier van justitie de bij de heer Sx in beslag genomen posters en pamfletten aan hem had teruggegeven. Dit was enkele weken daarvoor gebeurd. Die posters e.d. lagen dus ook allemaal in de woning. Ik herinnerde mij dat pas toen ik in de woning stond. Ik had namelijk wel van die zaak gehoord maar kende de heer Sx zelf niet.

Wij zijn in de woning op zoek gegaan naar sporen en aanwijzingen van wat er nu gebeurd kon zijn. Wij wisten op dat moment namelijk nog niets. Wij hebben onder andere gezocht naar een afscheidsbrief en sporen van geweld. Die werden echter niet aangetroffen. U houdt mij voor dat de heer G. heeft verklaard dat er ook in kasten in de woning is gezocht. Dit is niet waar. Wij hebben wel alles goed bekeken in de woning maar van een doorzoeking was geen sprake. In de woning stond trouwens alleen een open kast. Daar lag volgens mij ook een wapen in. Verder troffen wij volgens mij ook een wapen aan op een soort van tekentafel en/of op een plank daarboven. De wapens lagen gewoon voor het grijpen. Met het oog op de veiligheid hebben wij die wapens meegenomen naar het bureau. Ik weet niet of deze wapens later in beslag zijn genomen en wat er daarna mee is gebeurd.

De collega's van de technische dienst hebben vingerafdrukken genomen van glazen die in de keuken stonden. Deze bleken overeen te komen met de vingerafdrukken van het slachtoffer zodat vanaf dat moment voor 100% vaststond wie het slachtoffer was. Vervolgens ben ik met mijn collega's teruggegaan naar het bureau.

U vraagt mij of ik bij de woning van het slachtoffer nog met de heer G. heb gesproken. Ikzelf heb niet met de heer G. gesproken, dit heeft de heer H. gedaan. Ik heb later wel van de heer H. gehoord dat deze man hem had verteld dat de heer Sx zeer overstuurd was

geraakt door de moord op Pim Fortuyn. Omdat er op dat moment geen enkele aanwijzing was gevonden die duidde op moord, gingen wij er vanuit dat er mogelijk sprake was geweest van zelfmoord. Dit betekende echter niet dat we geen verder onderzoek hebben gedaan. Zo is onder andere nog naar station West gebeld omdat daar camera's bleken te hangen. Die waren op dat moment echter nog niet aangesloten.

Ik heb mij verder alleen bezig gehouden met de zoektocht naar familieleden van het slachtoffer. Volgens mij bleek op een gegeven moment dat de moeder van het slachtoffer of het slachtoffer zelf, dat weet ik nu niet meer precies, in Amsterdam was geboren. Ik ben dus eerst bij gemeente Amsterdam terecht gekomen. Uiteindelijk ben ik via een zoektocht bij andere gemeenten, erachter gekomen dat de moeder van het slachtoffer in Zeeland woonde. Het heeft erg lang geduurd voordat ik deze informatie had achterhaald. Gemeenten willen namelijk telefonisch geen informatie verstrekken zodat ik alles per fax moest opvragen waarna ik vervolgens weer moest wachten op hun schriftelijke antwoord. Dit heeft zeker vier uur geduurd.

Vervolgens zijn de collega's in Middelburg verzocht het slechte nieuws aan de moeder van het slachtoffer over te brengen. Volgens mij heeft Sp. dit met de collega's in Middelburg besproken. Zij hebben later aan collega's van ons doorgegeven dat de moeder inmiddels op de hoogte was gesteld. Ik heb dit volgens mij later gehoord van de heer Heemskerk, die alles coördineerde.

Ik heb me verder niet meer met deze zaak bemoeid. Ik ben na die dag aan een ander onderzoek gekoppeld. Ik weet dan ook niet welke onderzoekshandelingen verder nog zijn verricht. Ik heb zelf ook nooit met mevrouw S. gesproken. Ik ben slechts korte tijd bij deze zaak betrokken geweest.

Ik vind dat ik mijn werk goed heb gedaan. Ik heb geprobeerd zo snel mogelijk de familie van het slachtoffer te achterhalen. Dit duurde echter even omdat eerst met 100% zekerheid de identiteit van het slachtoffer vastgesteld moest worden waarna ik bij verschillende gemeenten per fax navraag heb gedaan. Het duurde ook weer enige tijd voordat ik de gevraagde informatie van de gemeenten ontving.

Verder vind ik het niet onterecht dat wij op een gegeven moment dachten dat de heer Sx zelfmoord had gepleegd, dit gelet op het verhaal van de heer G. die had gezegd dat de heer Sx depressief was en het feit dat er geen aanwijzing was gevonden die wees in de richting van een moord. Zowel door ons als de collega's van de noodhulp is hiernaar wel eerst onderzoek gedaan. Het is dus niet zo dat wij er al van te voren vanuit zijn uitgegaan dat er sprake was van zelfmoord en vervolgens niets meer hebben onderzocht. Wij wisten het in het begin helemaal niet wat er was gebeurd en hebben dus alle mogelijkheden opengehouden en onderzocht. Uiteindelijk is ook niet met zekerheid vast komen te staan wat er nu precies is gebeurd en of er dus sprake is geweest van zelfmoord of een ongeval."

N. verklaring van getuige Hx

Op 24 juni 2004 legde getuige Hx een telefonische verklaring af tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring houdt onder meer het volgende in:

"Op jeugdige leeftijd heb ik enige tijd een relatie met Sx gehad. Ik was toen 19 jaar. Na het beëindigen van deze relatie, heb ik altijd nog contact gehouden met mevrouw S. Ook Sx zag ik op die manier regelmatig.

Op 8 mei 2002 kwamen twee politieagenten uit Middelburg bij mevrouw S. langs om haar te zeggen dat haar zoon was overleden. Zij hebben haar toen gevraagd of ze iemand voor haar moesten bellen. Omdat haar vriendinnen allemaal op leeftijd zijn, heeft ze de politie gevraagd mij te bellen. Omdat ik op dat moment nog werkte, was ik pas rond 16.45 uur bij haar. Op dat moment was de politie nog bij haar. Zij vertelden mij dat Sx zelfmoord had gepleegd. Dit hadden ze ook tegen mevrouw S. gezegd. Ik zei direct: "Hoe kan dat?". Ik kon niet geloven dat Sx zelfmoord had gepleegd. Ik vind het heel erg dat ze dat ook direct op die manier tegen mevrouw S. hebben gezegd.

De volgende dag, dit was 9 mei 2002, ben ik met mevrouw S. en mijn dochter, die toen 15 jaar was, naar het politiebureau Wilhelminapark in Tilburg gegaan. Wij hebben daar toen met twee agenten gesproken. Ik kan mij de namen van die agenten niet meer herinneren. Tijdens dat gesprek werden er een aantal dingen gezegd die achteraf niet bleken te kloppen. Dit ging onder andere over de aangetroffen wapens en de vindplaats van de fiets. De agenten zeiden tijdens dat gesprek dat de aangetroffen wapens illegaal waren en dat mevrouw S. om die reden een verklaring moest ondertekenen waarna de wapens vernietigd konden worden. Mevrouw S. wist op dat moment niet of de wapens illegaal waren of niet en vertrouwde hierbij dus op de mededeling van de politie. Zij heeft de verklaring dus zonder iets te zeggen ondertekend. Nadat ze de verklaring had ondertekend werd er pas gezegd dat de wapens op het nippertje waren. Wij hebben daar op dat moment niet op gereageerd. Je bent op zo'n moment natuurlijk met heel andere dingen bezig. Pas later hoorden wij dat de wapens helemaal niet illegaal waren.

U houdt mij voor dat de betreffende agenten hebben verklaard dat zij, voorafgaand aan het ondertekenen van de verklaring, uitdrukkelijk hebben aangegeven dat zij niet wisten of de wapens illegaal waren. Dit is absoluut niet waar. In eerste instantie zeiden zij dat de wapens illegaal waren en pas nadat mevrouw S. de verklaring had ondertekend, gaven zij aan dat de wapens op het randje waren.

Ook over de vindplaats van de fiets legden zij tegenstrijdige verklaringen af. Zo zeiden zij eerst dat de fiets stond en later werd er gezegd dat de fiets lag.

De agenten hebben zich tijdens het gesprek helemaal niet meelevend opgesteld. Zij hebben gewoon de feiten opgesomd. Op uw vraag antwoord ik dat zij mevrouw S. niet hebben gecondoleerd met het verlies van haar zoon noch op andere wijze hebben laten blijken dat zij het erg vonden voor haar. Nogmaals, ze gingen direct op de feiten in. Ik had verwacht dat ze een veel vriendelijkere toon zouden aanslaan. Ik vond ze niet aardig, zeker niet ten opzichte van mevrouw S. die net haar zoon had verloren. Ze waren heel zakelijk en gingen gelijk op de feiten in. Ze vertelden wat ze allemaal hadden gedaan en wat hun bevindingen tot dan toe waren. Ze zeiden tegen mevrouw S. dat haar zoon zelfmoord had gepleegd. Pas later hebben ze gezegd dat ze niet wisten of er sprake was geweest van zelfmoord of van een ongeval. Dit hebben ze echter niet tijdens het gesprek op 9 mei 2002 aangegeven, toen spraken ze alleen maar over zelfmoord. Wij zeiden direct dat het gewoonweg niet kón dat Sx zelfmoord had gepleegd. Dit was onvoorstelbaar voor ons. De politie deed daar echter niets mee.

Ik weet dat Sx een zeer goede band met zijn moeder had. Zij belden elkaar een paar keer per dag. Sx had, in het geval hij depressief zou zijn geweest, daarover zeker iets tegen zijn moeder gezegd. Ook had hij nooit op die manier afscheid genomen van zijn moeder. Dat weet ik zeker. Sx was de enige die zij had. Ik ken Sx al heel lang en weet zeker dat als hij zelfmoord zou hebben gepleegd, hij een afscheidsbrief voor zijn moeder zou hebben achtergelaten.

Mevrouw S. was helemaal lam geslagen door het bericht. Hoewel zij niet zichtbaar emotioneel was, was het bericht van het overlijden van haar zoon er behoorlijk ingeslagen. Tijdens het gesprek was zij er echter wel met haar verstand bij; zij is een redelijk kranige dame die je niet snel omver krijgt. Bovendien was ze ervan overtuigd dat haar zoon geen zelfmoord had gepleegd en wilde zij dat de politie duidelijk maken.

Tijdens het gesprek hebben de agenten aangegeven dat ze in de woning naar vingerafdrukken hadden gezocht omdat de identiteit van Sx, wegens het letsel aan zijn hoofd, niet meer aan de hand van zijn pasfoto kon worden vastgesteld. Volgens mij hebben ze tijdens dit gesprek niets gezegd over de aangetroffen lectuur bij Sx of dat hij rechts-extremistisch zou zijn. Dit kwam pas in latere contacten met de politie ter sprake.

U houdt mij voor dat mevrouw S. heeft gezegd dat de politieambtenaren tijdens het gesprek hebben gezegd dat er sprake was van een twijfelgeval. Volgens mij doelden de agenten hierbij op de aangetroffen wapens en niet op de oorzaak van het overlijden van Sx. Zij waren er namelijk van overtuigd dat Sx zelfmoord had gepleegd. Pas later heeft de politie aangegeven dat zij niet wisten of hier sprake was van zelfmoord of van een ongeval.

Na afloop van het gesprek gingen wij met lood in de schoenen weg. Wij waren erg teleurgesteld over de manier waarop het gesprek was verlopen. Ik kan mij niet herinneren dat mevrouw S. de agenten na afloop van het gesprek heeft bedankt of tegen hen heeft gezegd dat zij het een fijn gesprek had gevonden. Ik kan mij trouwens ook niet voorstellen

dat ze dat zou hebben gezegd.

Wij zijn vervolgens naar de woning van Sx gegaan. De keuken was bijna helemaal zwart. Dit kwam door het poeder dat de politie had gebruikt om vingerafdrukken af te nemen. Ik begrijp niet dat het nodig was om alles in de keuken te onderzoeken. Het moet toch niet zo moeilijk zijn om op een glas een vingerafdruk te vinden, daarvoor hoef je toch niet heel de keuken te bewerken?

Ik weet dat de politie heeft aangegeven dat het een rommel was in het huis van Sx. Dit klopt wel. Dit komt omdat hij veel spullen verzamelt en niets weggooit. Ik snap niet waarom dat vreemd is. Sx woonde immers alleen en had met niemand wat te maken.

Later, ik weet de datum niet meer precies, hebben mevrouw S., haar advocaat en ik een gesprek gehad met de heer Jo. van de politie. Hij zou ons meer kunnen vertellen over de bevindingen van de politie. Wij betwijfelden namelijk of er wel voldoende onderzoek was verricht en hadden op dat punt om nadere informatie gevraagd. Wij dachten dat de heer Jo. ons die kon verstrekken. Dat bleek echter een misvatting. De heer Jo. bleek de zaak helemaal niet te kennen en was totaal niet op onze vragen voorbereid. Het enige dat hij deed was voorlezen uit de stukken die hij bij zich had of voorlezen wat op het computerscherm stond. Ik vond het een vervelend gesprek. Als wij een vraag hadden, was het enige dat hij daarop zei hetgeen daarover in de mutaties stond vermeld. Hij heeft toen ook de aangetroffen lectuur ter sprake gebracht. Hij zei letterlijk tegen mevrouw S.: "Uw zoon was een rechts-extremist". Ik stond perplex toen hij dat zei. Mevrouw S. en ik keken elkaar aan met zo'n blik van waar haalt hij dat nu weer vandaan. Wij waren helemaal verbouwereerd.

U houdt mij voor dat de heer Jo. heeft verklaard dat hij dit niet heeft gezegd. Hij zou slechts hebben voorgelezen uit de stukken en zelf nergens conclusies aan hebben verbonden. Dit is absoluut niet waar. Hij heeft letterlijk gezegd dat Sx rechts-extremistisch was. Ik weet dat heel zeker. Deze opmerking stond ook niet in de stukken vermeld. Het was zijn eigen conclusie die hij kennelijk op basis van de stukken had getrokken. Hij las op dat moment niets voor. Het leek net of Sx een of andere crimineel was. Zo werd over hem gesproken. Iemand die een rechts-extremist was en verboden wapens in zijn bezit had. Ik vond dat heel erg.

Ik heb absoluut geen goed gevoel aan dit gesprek overgehouden. Volgens mij heeft het gesprek een halfuur geduurd. De heer Jo. heeft zich niet uitgelaten over wat hij dacht dat de oorzaak was van het overlijden van Sx. Hij gaf aan dat de politie niet wist of het zelfmoord was geweest of een ongeval.

Mevrouw S. en ik hebben tijdens onze latere contacten met de politie duidelijk aangegeven dat wij het vermoeden hadden dat er meer was gebeurd. Wij gaven aan dat Sx misschien wel was geduwd of was achtervolgd. De politie sloot dit echter uit en heeft daarnaar nooit

onderzoek willen doen. Dit vind ik heel kwalijk. Als je niet weet wat er is gebeurd, dan moet je in ieder geval zorgen dat je alles hebt gedaan om de waarheid boven tafel te krijgen.

Zo zijn mevrouw S. en ikzelf nooit door de politie gehoord. Dit terwijl wij hadden kunnen aangeven dat Sx helemaal niet depressief was. Hij heeft tegen ons nooit gezegd dat hij het leven niet zag zitten. Mevrouw S. en ik hadden de politie verder informatie kunnen verstrekken over wie Sx was en wat hem bezighield. Sx was iemand die opkwam voor de rechten van de mens. Hij vond, net zoals veel andere Nederlanders, dat buitenlanders werden voorgetrokken en dat wij Nederlanders werden gediscrimineerd. Dit ongenoegen uitte hij onder andere door posters op zijn ramen te hangen. Hij was iemand die zijn mond niet hield. Dit leidde er wel toe dat hij door de allochtone bewoners uit zijn straat werd uitgeoeld. Ik heb dit zelf meegemaakt toen ik een keer bij Sx op bezoek was. Bij de allochtonen in Tilburg was hij dus niet erg geliefd. Iemand heeft een keer middels het anti-discriminatiebureau aangifte tegen Sx gedaan. Sx moest daarvoor voor de rechter verschijnen. Hij vond dit best eng maar is gelukkig vrijgesproken. Ik vind het vreemd dat mevrouw S. en ik hierover nooit zijn gehoord. Ik heb het idee dat de politie deze zaak in de doofpot heeft gestopt.

Mevrouw S. en ik hebben later nog met de man gesproken die Sx op het spoor had gevonden. Wat mij verbaasde was het feit dat die man alleen die ochtend door de politie is gehoord. Hij gaf ons trouwens hele andere informatie dan de informatie die wij van de politie hadden gekregen. De politie had ons verteld dat de fiets van Sx staande op het perron was aangetroffen terwijl die man zei dat de fiets met het voorwiel op het perron lag. Ook zei de politie de ene keer dat de fototas op het perron stond terwijl zij de andere keer zeiden dat de fototas bij het lichaam van Sx was aangetroffen. Ook over de plek waar ze zijn lichaam hadden aangetroffen, liepen de verklaringen uiteen. Verder zeiden ze in eerste instantie tegen ons dat het braaksel wel was onderzocht, terwijl later bleek dat dit niet was gebeurd. Hierdoor begon ik steeds meer te twijfelen aan het verhaal van de politie. De politie heeft gewoon gezien wat ze wilde zien en is verder nergens anders op ingegaan.

De bureaus uit de straat van Sx hebben ook aangegeven dat zij het heel vreemd vonden dat de politie ervan uitging dat Sx zelfmoord had gepleegd. Sx was erg geliefd bij de autochtone bewoners uit de straat omdat hij uitsprak wat iedereen voelde. De politie heeft hen echter ook niet gehoord.

Ik hoor u zeggen dat de politie heeft verklaard dat zij wel een buurtonderzoek hebben verricht. Volgens mij klopt dit niet. De bureaus hebben namelijk tegen ons gezegd dat zij nooit door de politie zijn gehoord. Wij hebben hiervan ook nooit verklaringen gezien.

De politie is alleen maar afgegaan op de verklaring van de heer G. die zou hebben gezegd dat Sx depressief was. Bij de huisarts van Sx hadden zij echter kunnen nagaan dat Sx helemaal niet depressief was. Uit de verklaring van de heer G. is verder alleen duidelijk geworden dat Sx op 7 mei 2002 had meegelopen in de stille tocht die was georganiseerd

naar aanleiding van de moord op Pim Fortuyn. De politie had moeten onderzoeken waar Sx in de uren daarna is geweest. Ze zijn echter direct van zelfmoord uitgegaan en hebben verder nergens meer onderzoek naar gedaan.

De politie heeft zich zeer negatief opgesteld over Sx. In hun ogen had hij verboden wapens in zijn bezit en was hij een rechts-extremist. Dit zal maar tegen je gezegd worden als moeder die net haar zoon heeft verloren!"

O. verklaring van getuige G.

Op 24 juni 2004 legde getuige G. een telefonische verklaring af tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman. Deze verklaring houdt onder meer het volgende in:

"Sx woonde ongeveer 100 meter van mijn woning vandaan. Ik kende hem dus als buurman. Sx woonde alleen. Hij had met regelmaat zelfgemaakte pamfletten voor zijn ramen hangen waarover ik met hem in gesprek ben geraakt. Vanaf dat moment sprak ik wel eens met hem waardoor zich tussen ons een burenvriendschap ontwikkelde. Zo heb ik hem ook een keer of drie geholpen bij problemen met zijn elektronica. Verder zag ik Sx regelmatig met zijn moeder door de straat lopen. Hij had zijn moeder dan van het station gehaald. Ik kende mevrouw S. dus van gezicht, ik wist wie zij was, maar meer ook niet.

Na het overlijden van Sx heb ik aan mevrouw S. aangeboden het huis van Sx leeg te halen. Dit heb ik voorgesteld omdat zij helemaal in Middelburg woonde. Ik heb de spullen van Sx met een busje naar mevrouw S. gebracht. Mijn vrouw heeft de woning vervolgens schoongemaakt.

Af en toe heb ik telefonisch contact met mevrouw S. Ik bel haar als zij jarig is en op de sterfdag van Sx. Dat is een moeilijke dag voor haar. Zij belt mij ook af en toe in het kader van de klachtprocedure. Ik ben echter op geen enkele manier door haar beïnvloed om een bepaalde verklaring af te leggen. Ik zal u dus eerlijk vertellen wat er is gebeurd.

Op 7 mei 2002 werd in Tilburg een stille tocht gehouden naar aanleiding van de moord op Pim Fortuyn. Ik had die tocht medegeorganiseerd en aan Sx gevraagd of hij ook mee wilde lopen. Hij zei toen dat hij bij de tocht aanwezig zou zijn en foto's van de tocht zou maken. Sx is die avond daadwerkelijk met ons meegelopen. Na afloop van de tocht is Sx met ons meegelopen naar het Pieter Vredeplein. Hij zei toen dat hij nog even de stad in ging om een pilsje te drinken. Mijn vrouw en ik zeiden toen tegen hem: "Doe dat nu maar niet want het is nogal emotioneel. Je kunt beter naar huis gaan om een pilsje te drinken, dat doen wij ook".

U vraagt mij wat ik bedoel met de zin 'het is nogal emotioneel'. Ik waarschuwde Sx voor het feit dat de situatie in de stad nogal gespannen was en misschien uit de hand kon lopen. Verder was het ook een aanmoediging naar Sx toe, om juist niet de stad in te gaan.

Iedereen was die avond emotioneel, ook Sx. Het was niet zo dat Sx helemaal overstuur was maar de moord op Pim Fortuyn had op hem, net zoals op ons en vele anderen, een diepe indruk gemaakt. Ik vond het dus verstandiger dat hij naar huis ging om tot rust te komen in plaats van dat hij na zo'n emotioneel moment de stad inging.

Sx was iemand die zeker voor rede vatbaar was. Hij kon het dus ook goed hebben als ik hem ergens op aansprak. Vandaar dat ik Sx dus heb gewaarschuwd.

Ik weet niet of Sx vervolgens naar huis is gegaan of toch de stad is ingegaan. Hij had zijn foto toestel en fototas bij zich. Ik weet dat hij een rolletje vol had geschoten want ik zag hem het rolletje verwisselen.

De volgende ochtend, het was toen 8 mei 2002, liep ik rond 09.30 uur naar de heer X. Hij woont tegenover de woning waarin Sx woonde en kende hem dus ook. Op het moment dat ik bij hem op straat stond, zag ik een politiebusje aan komen rijden. Daar stapten twee politieagenten uit. Zij haalden ook een fiets uit het busje. Ik herkende die fiets als de fiets van Sx en ben vervolgens op de agenten afgelopen. Ik zei tegen hen dat ik de fiets herkende als zijnde de fiets van Sx en zei tevens dat ik Sx kende. Zij vroegen mij of ik Sx kon beschrijven, hetgeen ik vervolgens heb gedaan. Ik vroeg aan de agent of er iets met Sx was gebeurd. Eén van die agenten zei daarop dat hij vervelend nieuws had, namelijk dat Sx was overleden. Hij zei niet hoe dit was gebeurd. Op dat moment wist ik dus nog niet dat Sx bij het station was gevonden.

Even daarna arriveerde een politieauto met daarin brigadier H. De agenten zeiden tegen de heer H. dat ik Sx kende waarna hij mij verzocht om in zijn auto plaats te nemen. Daar heb ik kort met de heer H. gesproken. Ik vertelde hem dat ik Sx kende en dat wij de avond tevoren in de stille tocht hadden meegelopen. Ik vertelde hem dat ik op 6 mei 2002, na de moord op Pim Fortuyn, naar Sx toe was gegaan. Wij waren beiden geëmotioneerd door de moord op Pim Fortuyn en hebben daarover met elkaar gesproken.

De heer H. heeft hier in een latere verklaring van gemaakt dat ik gezegd zou hebben dat Sx zo overstuur was door de moord op Pim Fortuyn, dat het niet vreemd was dat hij zelfmoord had gepleegd. Dit was helemaal niet waar. Sx was, net zoals zoveel Nederlanders, geschrokken van het feit dat een politicus om zijn ideeën was doodgeschoten. Dat wilde helemaal niet zeggen dat wij aanhangers waren van Pim Fortuyn. Wij vonden het gewoon schokkend dat er in Nederland een politicus was vermoord.

In de verklaring die H. later van ons gesprek had opgesteld, stond ook vermeld dat ik gezegd zou hebben dat Sx depressief was en daarvoor medicijnen slikte. Ook dit verhaal klopte niet. Ik heb tegen H. gezegd dat Sx enige tijd daarvoor was gedagvaard om voor de rechter te verschijnen. Sx had dit nog nooit meegemaakt en was hierdoor enigszins gespannen. Ik had aangeboden om die dag met hem mee te gaan. Hij vertelde mij toen dat

hij heel erg zenuwachtig was en om die reden een kalmerend middeltje bij de drogist had gekocht. Ik weet niet of hij die pillen ook daadwerkelijk heeft geslikt. Dit was alles wat ik tegen H. heb gezegd. Sx was helemaal niet depressief en dat heb ik dus ook nooit tegen H. gezegd.

H. noteerde alles in een notitieboekje. Enige tijd later heb ik H. gebeld en gevraagd om een afschrift van mijn verklaring. Vervolgens ben ik naar het bureau gegaan waar H. mij een verklaring overhandigde. Ik heb de verklaring daar niet doorgelezen maar meegenomen naar huis. Thuis aangekomen las ik dat de verklaring helemaal niet klopte. Ik heb die verklaring dus ook niet ondertekend. Op 9 juli 2002 heb ik een eis tot correctie naar de korpschef gestuurd. Uiteindelijk heeft een inspecteur van politie op 27 augustus 2002 een nieuwe verklaring van mij opgenomen. Die verklaring heb ik wel ondertekend.

Het klopt niet als de politie stelt dat ik later op mijn verklaring ben teruggekomen of mijn eerdere verklaring heb ingetrokken. H. heeft mijn verhaal helemaal uit zijn verband getrokken en dingen opgeschreven die ik helemaal nooit had gezegd. Ik zou ook nog tegen H. hebben gezegd dat Sx een fervent aanhanger van Pim Fortuyn was. Sx was het eens met de ideeën van Pim Fortuyn maar dat wil niet zeggen dat hij een aanhanger van de persoon Pim Fortuyn was.

Ik vind dat de politie zeer bevooroordeeld was. Zij vonden dat Sx discrimineerde en een rechts-extremist was. Daarvan is helemaal niets waar. Ik herinner mij ook nog dat voorafgaand aan het overlijden van Sx een aantal keren een onopvallende dienstauto met twee agenten in de straat van Sx heeft gestaan. Zij maakten foto's van het pand waarin Sx woonde. Ik weet niet of ze foto's maakten van de benedenverdieping waar een hoerenkot annex drugsverkooppunt was gevestigd of van de pamfletten die voor het raam van Sx hingen. Sx woonde daar namelijk boven. Sx vond dat de Nederlanders werden achtergesteld bij de allochtonen. Dit is een idee dat bij veel Nederlanders leeft. Veel Nederlanders waren het dus met hem en zijn teksten eens terwijl de allochtonen het oneens met hem waren. Ik weet dat hij bedreigd is. Ik heb namelijk de dreigbrieven die hij had ontvangen, gelezen. Jo. kan dit beamen. Ik heb dit ook tegen de politie gezegd. Ik heb hun ook gezegd dat sommige allochtonen lachend door de straat reden op het moment dat zij hoorden dat Sx dood was.

De politie heeft gesuggereerd dat zij een buurtonderzoek hebben verricht. Dit is echter niet waar. Op een gegeven moment heb ik bij de politie een klacht ingediend over de wijze waarop onderzoek was gedaan naar de dood van Sx. Op 14 november 2002 heb ik een klachtgesprek met twee rechercheurs gehad. In Tilburg komen wel zelfmoorden voor maar nooit op de stations. Meestal gebeurt dit bij een bepaalde spoorwegovergang in het Wandelbos. Dit had voor de politie dan ook zeker aanleiding moeten zijn om verder onderzoek te doen.

Verder heb ik duidelijk aangegeven dat ik niet geloofde dat Sx zelfmoord had gepleegd of dat er sprake was van een ongeval. Ik had nooit gemerkt dat Sx met zelfmoordneigingen rondliep. Ik heb ook tegen de politie gezegd dat een goederentrein geen aanzuigende werking heeft. Ik heb dit in de bibliotheek gevonden.

Sx was in een bepaald opzicht ouderwets/degelijk. Ik bedoel hiermee dat normen en waarden heel belangrijk voor hem waren. Net als ik vond Sx dat het, door de komst van allochtonen, bergafwaarts ging met Nederland. Wij waren zeker geen aanhangers van de PvdA. Sx had dus bepaalde ideeën over de Nederlandse samenleving en die droeg hij ook uit. Hij confronteerde daar mensen echter niet persoonlijk mee. Volgens mij is hij om die reden ook nooit betrokken geweest bij vechtpartijen. De politie heeft hem nog een keer in verband gebracht met de brandstichting in een moskee in onze buurt, maar dat bleek ook niet te kloppen. Naast die dreigbrieven heb ik nooit gehoord van andere dreigementen aan het adres van Sx. Ik had echter wel de indruk dat hij onder een bepaalde angst leefde. Zo herinner ik me nog dat Sx een bandrecorder naast zijn telefoon had staan om gesprekken op te nemen. Deze bandrecorder heb ik bij het opruimen van de woning echter niet meer teruggevonden.

Over de aangetroffen wapens kan ik u nog vertellen dat Sx die bij de Wehkamp had gekocht. Dit waren absoluut geen verboden wapens. Ik vind het sowieso belachelijk dat de politie daar direct over begonnen is tijdens het gesprek met mevrouw S. Ik begrijp niet dat de politie de wapens niet eerst een paar weken in de kluis heeft gelegd en mevrouw S. daar pas later mee heeft geconfronteerd.

Hetgeen de politie beweert over de literatuur die in de woning van Sx is aangetroffen, is absurd. Sx wilde graag op de hoogte zijn van alle politieke stromingen en las daar dus van alles over. Hij wilde niet alleen afgaan op hetgeen het paarse kabinet ons voorspiegelde maar wilde ook lezen wat anderen, ook mensen uit het verleden, dachten. Mijn vrouw en ik verbaasden ons trouwens ook over de troep die de politie in de woning van Sx had gemaakt. Alles zat onder de poeder. Mij is nooit duidelijk geworden waarom de politie zoveel vingerafdrukken heeft afgenomen in de woning.

Ik geloof gewoon niet dat Sx zelfmoord heeft gepleegd. De politie Tilburg heeft Sx bestempeld als een rechts-extremist die zodanig overstuur was geraakt door de moord op Pim Fortuyn dat hij zelfmoord heeft gepleegd. Dit klopt helemaal niet. Sx was wel geraakt door de moord op Pim Fortuyn maar zeker niet in extreme mate. De moord op Pim Fortuyn vormde zeker geen aanleiding voor hem om zelfmoord te plegen. Nogmaals, daar geloof ik niets van."

P. Nadere vragen aan de korpsbeheerder

Bij brief van 30 juni 2004 stelde de Nationale ombudsman de korpsbeheerder nog de volgende vragen:

Uit de verklaringen die de betrokken ambtenaren inmiddels tegenover medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman hebben afgelegd, is gebleken dat medewerkers van de Unit Forensische Technische Ondersteuning foto's hebben gemaakt van de doorzoeking van de woning van de heer Sx op 8 mei 2002. Graag ontvang ik een kopie van deze foto's. Verder verzoek ik u mij een afschrift van het volledige onderzoeksrapport van het FTO alsmede het rapport van de schouwarts toe te sturen.

Uit de verklaringen is verder gebleken dat in de omgeving van het woonadres van de heer Sx enkele omwonenden zijn gehoord. In de mij thans ter beschikking staande gegevens heb ik daarover niets kunnen terugvinden. Om die reden verneem ik graag van u op welke wijze dit omgevingsonderzoek is vastgelegd en mij van die vastlegging tevens een afschrift toe te sturen.

Voorts heb ik u in mijn brief van 9 januari 2004 verzocht mij een afschrift van het proces-verbaal van het verhoor van de machinist toe te zenden. Tot op heden heb ik dit verbaal echter nog niet ontvangen. Graag ontvang ik dit alsnog op korte termijn van u.

Q. Nadere informatie betrokken ambtenaar h.

Op 28 juni 2004 zond politieambtenaar H. de Nationale ombudsman nog enkele stukken toe die betrekking hadden op de door de heer G. bij de politie afgelegde verklaringen. Daarbij bevonden zich de volgende stukken:

1. Een niet ondertekende conceptverklaring van de heer G., opgesteld door politieambtenaar H. op 8 mei 2002. In die verklaring staat het volgende:

"...Ik was hier in de straat en zag in de politiebus die daar stond de fiets van mijn vriend/kennis Sx wonende te Tilburg, (...). Die fiets herken ik voor 100% als zijnde van Sx.

U vertelde mij zojuist dat de heer Sx is overleden.

Ik kan u vertellen dat ik Sx gisteren 7 mei 2002, omstreeks 20.30 uur voor het laatst heb gezien. Wij hebben gisteren namelijk samen meegelopen met de stille tocht te Tilburg wegens het overlijden van Pim Fortuyn. Sx was al vanaf dinsdag 6 mei 2002 erg overstuurd en emotioneel wegens de moord op Pim Fortuyn. Ik ben afgelopen dinsdag 6 mei nog bij hem op bezoek geweest in zijn woning en hij bleek erg geëmotioneerd. Dit was door hetgeen met Fortuyn was gebeurd.

Gisteren na die stille tocht vertelde Sx mij dat hij nog een pilsje ging pakken. Ik heb hem toen verteld dat hij dat beter niet kon doen. Hij wordt namelijk altijd ziek daarvan omdat hij dan zo gestressed en druk is. Sx is al langere tijd geëmotioneerd betreffende Pim Fortuyn. Hij is een trouw aanhanger en wordt erg geëmotioneerd als er iets negatiefs wordt gezegd over Fortuyn. Volgens mij is Sx al langer depressief en gebruikt hij daar medicijnen voor. U zult daarvoor zijn huisarts moeten raadplegen..."

2. Een brief van 9 juli 2002 van de heer G. aan de korpschef van de politie Midden- en West-Brabant waarin de heer G. verzoekt om wijziging van de aan hem overhandigde verklaring.

3. Een door de heer G. ondertekende verklaring, opgesteld door politieambtenaar V. op 27 augustus 2002. In die verklaring staat onder meer het volgende:

“Op mijn verzoek wens ik de verklaring van 8 mei 2002 aan te passen omdat deze verklaring niet overeenstemt met wat ik tegen de brigadier H. heb gezegd.

Ik was op 8 mei 2002 omstreeks 10.15 uur in de (...)straat en zag in de politiebus die daar stond de fiets van mijn kennis Sx, (...). Die fiets herkende ik voor 100% als zijnde van Sx. De brigadier H. vertelde mij daar dat de heer Sx was overleden. Ik heb verklaard dat ik Sx op 7 mei 2002, omstreeks 20.30 uur voor het laatst heb gezien. Wij hadden namelijk samen meegelopen met de stille tocht te Tilburg wegens het overlijden van Pim Fortuyn. Hij was geen aanhanger van Pim. Hij was het wel eens met bepaalde uitspraken. Hij was net als vele andere Nederlanders aangeslagen door de moordpartij. Hij was absoluut niet depressief door het overlijden van Pim Fortuyn. (...) Na die stille tocht vertelde Sx mij dat hij nog een pilsje ging pakken. Ik heb hem toen geadviseerd dat hij dat beter niet kon doen. Ik had de indruk dat Sx in een cafe een pilsje ging drinken. Ik heb dat tegen hem gezegd uit bezorgdheid. Ik vind het niet verstandig als je na een herdenkingsbijeenkomst naar een cafe gaat. Het kan dan als je in een bepaalde gemoedstoestand raakt uit de hand lopen. Er was geen aanleiding om dat te veronderstellen maar ik heb tegen Sx gezegd dat hij beter thuis een pilsje kon gaan pakken. Ik wil er bij vermelden dat Sx geen drinker was. Hij nam zo af en toe een pilsje. Ik weet verder niet of hij die avond daadwerkelijk naar een cafe is geweest. De opmerking over het medicijngebruik staat in een verkeerde context. De politie wilde in zijn woning sporenonderzoek doen. Ik heb toen gezegd dat ze mogelijk in zijn woning medicijnen zouden kunnen aantreffen. Ik wist dat Sx ongeveer een half jaar voor zijn dood moest voorkomen bij de rechter. Hij was daar behoorlijk gespannen van. Hij heeft mij toen verteld dat hij een rustgevend middelje had gehaald. Ik bedoel gewoon enkele pilletjes of poedertjes om rustiger te worden. Ik weet niet eens of hij die middelen destijds ook heeft ingenomen. Hij is voor die zaak toen vrijgesproken. Voor zover mij bekend gebruikte hij geen medicijnen. Ik heb ook niet gezegd dat hij dit bij zijn huisarts kon natrekken.”

R. Nadere informatie advocaat verzoekster

1. Op 1 september 2004 zond de advocaat van verzoekster de Nationale ombudsman nog twee mutaties van het regionale politiekorps Middelburg toe. De inhoud van de eerste mutatie was als volgt:

"gemuteerd op 15:20 08 mei '02

overbrengen bericht

(...)

Melder: POLITIE WILHELMINAPARK PARK IN TILBURG

Vrije tekst: mevr S. haar zoon, Sx (...) is vanmorgen voor de trein gesprongen. Zelfdoding voltooid.

Mevr kan bellen voor meerdere inlichtingen met nummer (...)

DOORGEVEN AAN (...) WORDT OVERGEBRACHT

Tijd opdracht: 15.20 Tijd ter plaatse: 15.22"

2. De tweede mutatie bevatte onder meer de volgende informatie:

"Gemuteerd op 19:15 08 mei 02

Overbrengen bericht

(...)

Gingen wij naar mevr S. om haar het slechte nieuws mede te delen. Zij nam het redelijk goed op. Zij is zelf een vrouw van 75 jaar oud. Ze heeft maar een (1) zoon en die is nu overleden. Verder heeft ze geen familie in de buurt wonen. Haar familie woont buiten Zeeland en daar heeft ze weinig tot geen contact mee. In eerste instantie wilde ze hierover niemand in kennis stellen, omdat ze vond dat ze hier geen anderen mee moest bemoeien. Na enig "aandringen" heeft zij toch een bekende uit de Lange Delft gevraagd naar haar toe te komen.

Ze wilde graag een gesprek met slachtofferhulp."

S. Nadere reactie verzoekster

1. In reactie op de aan haar op 28 juli 2004 toegezonden verklaringen berichtte verzoekster de Nationale ombudsman per brief van 29 augustus 2004 onder meer het volgende:

"Wij zijn van mening dat er geen gedegen onderzoek naar de dood van Sx heeft plaatsgevonden. (...)

Daardoor werden wij geconfronteerd met verschillende verhalen over de toedracht.

Waar zijn de verklaringen van het eerste uur bijvoorbeeld dat de persoon die Sx het eerste zag liggen? Deze persoon heeft geen verklaring afgelegd. (...) Want waar is die

verklaring? Verder is uit de verklaringen van de agenten gebleken dat er onwaarheden in staan. Ze zijn het huis binnengetreden zonder toestemming. De smeerbeel zoals omschreven, het was stoffig, maar alles was grijs, zwart van dat goedje wat ze gebruiken voor vingerafdrukken. (...) Wij zijn een paar uur bezig geweest om alles te verwijderen.

Wat ons verder is opgevallen:

Als het om de eigenlijke zaak gaat, dan verklaren deze agenten: ik geloof dat het zo is gegaan, ik kan het me niet meer herinneren, ik denk dat ik dat heb gedaan.

Maar feilloos weten ze zich te herinneren wat er volgens hen wel was?

Dan komt ineens de klacht ter sprake die is ingediend tegen Sx. (...) Het rammelde aan alle kanten en Sx is dus vrijgesproken. Ze hebben toen letterlijk en figuurlijk een figuur geslagen. (...) Wij willen de foto's zien van wat ze verklaren. Foto's van de vlaggen en foto's van Hitler enz. (...)

Over de verklaring die een kennis van Sx heeft afgelegd en ondertekend is ook niets te vinden. (...) Ook de naam van de vertrouwensman van Sx. Ze hebben er niets mee gedaan. Uit alles blijkt, dat de zaak is overgelaten aan personen die onprofessioneel en onvakkundig hen werk hebben verricht. Wij noemen dat disfunctioneren."

2. Bij haar brief zond verzoekster de verklaringen van de betrokken politieambtenaren, voorzien van haar commentaar, retour.

T. Nadere informatie korpsbeheerder

1. In antwoord op de door de Nationale ombudsman bij brief van 30 juni 2004 gestelde vragen, zond de korpsbeheerder de Nationale ombudsman op 9 september 2004 nog enkele stukken toe, waaronder:

1.1. Een brief van de chef van het district Tilburg aan de korpsleiding. In die brief staat onder meer het volgende:

"Door een medewerker van de unit FTO is op 8 mei 2002 de situatie in de woning van Sx op het adres (...), middels digitale fotografie vastgelegd **voor** aanvang van het sporenonderzoek. De foto's zijn door mij afgedrukt en worden bij dit schrijven gevoegd. Tevens wordt een afschrift van het proces-verbaal van 2 medewerkers van de Unit FTO bijgevoegd waarin hun bevindingen op de plaats van het ongeval, sporenonderzoek lichaam en sporenonderzoek in de woning. Voor zover mij bekend is geen buurtonderzoek in de omgeving van het woonadres van het slachtoffer gehouden. De collega's hebben wel enkele buurtbewoners gevraagd wanneer zij het slachtoffer voor het laatst hebben gezien. Daar is geen informatie uitgekomen. Er is niets daarvan vastgelegd in BPS. Een kennis van het slachtoffer, de heer G. kwam toen collega's op 8 mei 2002 op straat voor de

woning van het slachtoffer stonden naar hen toe. Deze man herkende de fiets van het slachtoffer, die op de plaats van het ongeval was gevonden. Deze man is meerdere keren gehoord. Afschriften van de door deze man afgelegde verklaringen worden ook bij dit schrijven gevoegd."

1.2. Een afschrift van de verklaring die de machinist van de goederentrein op 8 mei 2002 telefonisch tegenover een politieambtenaar had afgelegd. De machinist verklaarde onder meer het volgende:

"Gisteren dinsdag 7-mei-2002, had ik dienst 520. Ik had tijdens deze dienst de opdracht een goederentrein te rijden van Kijfhoek naar Venlo. Op woensdag 08-mei-2002, om ongeveer 02.00 uur ben ik met deze goederentrein vertrokken.

Onderweg is er eigenlijk niets bijzonders gebeurd. Althans ik kan mij niets herinneren. Pas toen ik uren later te horen kreeg, ik had toen al een hele tijd met de locomotief van deze trein gerangeerd, dat ik waarschijnlijk een aanrijding had gehad, heb ik onder de locomotief gekeken. Ik zag toen inderdaad dat er onder de locomotief resten zaten die mogelijk afkomstig waren van een aanrijding met een mens.

Omdat deze trein, trein no 43015 eigenlijk niet de trein was die ik volgens mijn dienst moet rijden, weet ik niet precies de tijden. Ik moet de plaats van de aanrijding om ongeveer 02.50 uur gepasseerd zijn.

Ik kan u verder eigenlijk niets meer verklaren, het is nu voor de vierde keer dat er iemand onder de trein zat en u moet weten dat wanneer je met een locomotief die zelf 80.000 kilo weegt je een mens raakt, je dat niet echt merkt. Alleen wanneer je de klap ook ziet aankomen, hoor je het ook."

1.3. Verder zond de korpsbeheerder een aantal foto's mee die op 8 mei 2002 in de woning van de heer Sx door medewerkers van de FTO waren gemaakt.

U. Nadere informatie advocaat verzoekster

Op 15 september 2004 zond de advocaat van verzoekster de Nationale ombudsman een brief met een aantal stukken toe. In die brief merkte de advocaat het volgende op:

"...Bij geen van de door u opgezonden handelingen ben ik persoonlijk aanwezig geweest, doch zie met betrekking tot de onterechte beschuldigingen dat de zoon van cliënte een rechts-extremist zou zijn geweest hierna.

Door bijgaand schrijven van 30 mei 2002 heeft de politie medegedeeld dat zij zich verplicht achtte om mij kennis te laten nemen van de stukken die door de politie over het overlijden zijn opgemaakt.

Hoewel in de brief uitdrukkelijk staat te lezen dat kennis kan worden genomen van de stukken heeft de in de brief aangewezen privacyfunctionaris, de heer Jo., in het overleg van 15 juli 2002 medegedeeld dat vragen konden worden gesteld, waarop hij zou trachten antwoord te geven aan de hand van de dossierstukken. Noch cliënte, noch ondergetekende heeft enige van de stukken ter inzage gekregen of ter hand gesteld gekregen.

Tijdens het gesprek is, zo heug ik mij ook een enkele maal een computerbestand geraadpleegd. Naar aanleiding van het overleg is bijgaande brief van 17 juli 2002 aan de politie nagezonden. Op blz. 2, gedachtenstreepje 2, staat inderdaad vermeld dat volgens cliënte haar zoon in het gesprek met de heer Jo. is gekenmerkt als iemand die rechts-extremistische sympathieën zou hebben.

(...)

Naar ik mij heug heeft een aanwezige, de in de aanvang van de stukken genoemde heer G., mij op de hoogte gebracht van de plotselinge dood van de heer Sx en heeft deze getuige mij ook verteld dat hij had gezien dat de woning zeer grondig was doorzocht, zodat het interieur van één van de kamers in elk geval ruim was overdekt met poeder, zoals dit wordt gebruikt voor het nemen van vingerafdrukken. Naar ik mij heug was deze getuige van oordeel dat de politie niet enkel op zoek is geweest naar vingerafdrukken om te verifiëren dat de gevondene de heer Sx was, maar had men de woning doorzocht op zoek naar strafbare zaken, zoals extreem-rechtse literatuur en/of wapens..."

Achtergrond

1. Grondwet

Artikel 12

"1. Het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet zijn aangewezen.

2. Voor het binnentreden overeenkomstig het eerste lid zijn voorafgaande legitimatie en mededeling van het doel van het binnentreden vereist, behoudens bij de wet gestelde uitzonderingen.

3. Aan de bewoner wordt zo spoedig mogelijk een schriftelijk verslag van het binnentreden verstrekt. Indien het binnentreden in het belang van de nationale veiligheid of dat van de strafvordering heeft plaatsgevonden, kan volgens bij de wet te stellen regels de verstrekking van het verslag worden uitgesteld. In de bij de wet te bepalen gevallen kan de verstrekking achterwege worden gelaten, indien het belang van de nationale veiligheid zich tegen verstrekking blijvend verzet."

2. Politiewet 1993

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

Artikel 8, tweede lid

"De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak heeft toegang tot elke plaats, voor zover dat voor het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven, redelijkerwijs nodig is."

3. Algemene wet op het binnentreden (Awbi)

Artikel 1

"1. Degene die bij of krachtens de wet belast is met de opsporing van strafbare feiten of enig ander onderzoek, met de uitvoering van een wettelijk voorschrift of met het toezicht op de naleving daarvan, dan wel een bevoegdheid tot vrijheidsbeneming uitoefent, en uit dien hoofde in een woning binnentreedt, is verplicht zich voorafgaand te legitimeren en mededeling te doen van het doel van het binnentreden. Indien twee of meer personen voor hetzelfde doel in een woning binnentreden, rusten deze verplichtingen slechts op degene die bij het binnentreden de leiding heeft.

2. Indien de naleving van de in het eerste lid bedoelde verplichtingen naar redelijke verwachting ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van personen of goederen, feitelijk onmogelijk is dan wel naar redelijke verwachting de strafvordering schaadt ten aanzien van misdrijven waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, gelden deze verplichtingen slechts voor zover de naleving daarvan in die omstandigheden kan worden gevegd.

3. Een persoon in dienst van een bestuursorgaan die zich ingevolge het eerste lid legitimeert, toont een legitimatiebewijs dat is uitgegeven door of in opdracht van dat bestuursorgaan. Het legitimatiebewijs bevat een foto van de houder en vermeldt diens naam en hoedanigheid. Indien de veiligheid van de houder van het legitimatiebewijs vordert dat zijn identiteit verborgen blijft, kan in plaats van zijn naam zijn nummer worden vermeld.

4. De persoon, bedoeld in het eerste lid, die met toestemming van de bewoner wenst binnen te treden, vraagt voorafgaand aan het binnentreden diens toestemming. De toestemming moet blijken aan degene die wenst binnen te treden."

Artikel 2

"1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond.

2. Onze Minister van Justitie stelt het model van deze machtiging vast.

3. Een schriftelijke machtiging als bedoeld in het eerste lid is niet vereist, indien ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnengedreden."

Artikel 3

"1. Bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden zijn:

a. de advocaat-generaal bij het gerechtshof;

b. de officier van justitie;

c. de hulpofficier van justitie.

2. Voor zover de wet niet anders bepaalt, is de burgemeester bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden in een woning gelegen binnen zijn gemeente voor andere doeleinden dan strafvordering.

3. Degene die bevoegd is een machtiging te geven, gaat daartoe slechts over, indien het doel waartoe wordt binnengedreden het binnentreden zonder toestemming van de bewoner redelijkerwijs vereist."

Artikel 10, eerste en tweede lid, onder g

"1. Degene die zonder toestemming van de bewoner in een woning is binnengedreden, maakt op zijn ambtseed of -belofte een schriftelijk verslag op omtrent het binnentreden.

2. In het verslag vermeldt hij:

g. voor zover van toepassing: de redenen waarom en de wijze waarop het bepaalde in artikel 1, tweede lid, dan wel artikel 2, derde lid, toepassing heeft gevonden."